

NOVI TADNIK

GLASILO OBČINSKIH ORGANIZACIJ SZDL CELJE, LASKO, SLOVENSKE KONJICE, SENTJUR, ŠMARJE PRI JELŠAH IN ŽALEC

ČUDNA POLITIKA

Malo pred koncem starega leta je poslala republiška izobraževalna skupnost skromno in kratko obvestilo celjski občinski skupščini, češ da tudi v letu 1972 ne namerava financirati oddelka višje ekonomske komercialne šole v Celju.

Odgovor je Celje zahtevalo že pred več kot letom dni. In še preden je bila republiška izobraževalna skupnost sploh pripravljena odgovoriti, je oddelček v Celju že vpisal prvih 49 študentov. Kajti oddelček v tem letu financira celjska občina s tridesetimi starimi milijoni. Za ta korak se je odločila, ker je želela višje šole približati mladim z vsega območja, zlasti tistim, ki imajo manj možnosti za nadaljevanje šolanja.

Republiška izobraževalna skupnost pa odgovarja — da naj oddelček financira gospodarstvo celjskega območja.

Če je tak odgovor nov znanilec v dosedanjih birokratski, predvsem proračunski politiki republiške izobraževalne skupnosti, znanilec, ki bi že v novem proračunskem letu zahteval, da višje šolstvo gospodarske smeri v Ljubljani in Mariboru financira gospodarstvo ene ali druge občine, potem se bomo pač dogovorili o samoupravnem združevanju sredstev za oddelček v Celju.

Če pa je republiška izobraževalna skupnost, ki je financir višjega šolstva, storila izjemo, potem lahko upravičeno zahtevamo utemeljitev take čudne odločitve. Take čudne politike. Ali je kaj logike v trditvi, da pač ni sredstev? Ali to pomeni, da si bo celjsko območje samo financiralo načrtovane oddelke višjih šol v Celju in Velenju? Kaj potemtakem pomeni politika policentričnega razvoja? Ali se bo slovenski narodnostni prostor res razdelil v dvoje središč, ki tolerirata drug drugega?

Zal je bilo obvestilo republiške izobraževalne skupnosti preveč pisarniško, da bi odgovorilo tudi na ta vprašanja.

Kdor spremlja delo in politiko republiške izobraževalne skupnosti, se ne more znebiti vtisa, da so izvršni organi te skupnosti še vse preveč vpeti v razdeljevalno, proračunsko miselnost. Na to pač kaže tudi kratek, neutemeljen odgovor, ki obravnava financiranje oddelka višje ekonomske komercialne šole v celjski občini.

Nedvomno pa zahteva ta odločitev republiške izobraževalne skupnosti širšo obrazložitvev — da se bo moglo spoznati, ali gre le za naključno odločitev ali pa je vendarle to znak neke določene politike.

Politike, ki ji morda še ne vemo imena.

MILIJONI ZA CESTE

OBČINAM VEČ DENARJA IN ŠIRŠE MOŽNOSTI PRI UPRAVLJANJU LOKALNIH CEST

V teh dneh bo v Sloveniji izšel zakon o javnih cestah, ki prinaša izredne novosti pri upravljanju in gospodarjenju s cestami in je po mnenju nekaterih pravzaprav eksperiment izrednega pomena za nadaljnji razvoj naših »najdaljših gospodarskih objektov.«

Zakon deli ceste v magistralne, regionalne in lokalne. Za prve in druge bo še nadalje skrbela Skupnost za ceste SRS, medtem ko bodo lokalne ceste upravljale občinske skupščine s tem, da zakon nakazuje možnost formiranja regionalnih skupnosti, katerim bi lahko občine zaupale skrb upravljanja in gospodarjenja s cestami. Magistralne ceste so ceste I. reda, regionalne pa predvsem II. reda. Lokalne ceste sestavljajo po zakonu

vse ceste IV. reda, ki so bile kot takšne določene z občinskimi odloki na dan 1. 1. 1971, in z republike prenesene ceste III. in delno II. reda. V celjski regiji — osem občin — je prvih 1.119 kilometrov, prenesenih pa 180 kilometrov. Razumljivo je, da so občine s skrbjo za te ceste dobile tudi denarna sredstva. Poleg vseh taks bodo dobile tudi 15 odstotkov sredstev, ki se zberejo s prodajo goriva. Za celjsko regijo pomeni to letno 7.600.000 novih dinarjev. Sentjur bo na primer dobil letos milijon 180.000 dinarjev za lokalne ceste.

Eden aktivnih soustvarjalcev zakona je bil tudi poslanec gospodarskega zbora republiške skupščine, STANE DIVJAK, ki smo povprašali o nadaljevanje na 2. strani

RUŠILI BODO

Vršilec dolžnosti načelnika oddelka za gradbene in komunalne zadeve pri skupščini občine Celje, Alojz Pavlič je na zadnji skupni seji članov obeh občinskih zborov seznanil odbornike o nedovoljenih gradnjah vikendov na območju Miklavškega hriba. Takole je med drugim dejal:

»Na območju Miklavškega hriba, ki je v zelenem pasu in kot tak tudi zavarovan, so si zgradili nekateri lastniki zemljišč objekte, za kar niso prejeli lokacijskega dovoljenja v smislu zakona o urbanističnem planiranju. Takšne objekte so zgradili: Martin in Ivanka Vinkštel (zidana klet), Leopold in Angela Urgl (lesena hiša), Vinko in Marija Pajtler (lesena uta), Lojze in Judita Jager (zidanica), Vera in Franc Gajšek (zidanica), Edo Klovar (lesena uta), Mirko Mikša (vikend, brunarica), Boris Felinc (lesena uta), Ludvik Zbiljski (zidana klet z delno izvedbo v lesu) in Franc Skorjanc (zidana klet).

Upravni organ bo po predlogu urbanistične inšpekcije, in v skladu z zakonitimi predpisi izdal sklep o rušenju objektov.

Po temeljiti preučitvi nekaterih vestí upravni organ tudi ugotavlja, da med graditelji vikendov niso trije načelniki skupščine občine Celje in da Edo Klovar, načelnik davčne uprave skupščine občine Celje, ni gradil vikenda v času, ko je bil ime-

novan za načelnika, temveč pred tem, ko je bil še delavec uprave javne varnosti.«

Odborniki so to informacijo sprejeli brez pripomb.

Na posebno vprašanje, kakšni ukrepi bodo sledili, je Alojz Pavlič dejal, da je urbanistična inšpekcija že izdala odločbe o odstranitvi in da se je tako začel postopek od zaslisevanja strank do sklepa o rušenju. Na vsak način bo upravni organ skušal najprej uplavit na stranke, da objekte odstranijo sami. Pričakuje tudi, da bo to vprašanje kmalu spravljeno z dnevnega reda.

VREME

Vreme bo precej ustaljeno, nočne temperature bodo nizke. Jasneje in hladneje bo. Megla v kotlinah.

»Kdor nima kaj pustiti, je povsod doma.« Tako je odgovoril ANTON FRANULIČ, mojster v jeklarni štorske železarne, ko smo ga vprašali, kaj ga je pred 26 leti pripeljalo v Štore iz sončne Dalmacije, z otoka Brača. Nič hudega, če povemo, da ga je pripeljala ljubezen. Poročen je namreč s Štorovčanko. Anton Franulič je tudi aktiven politični delavec. Bil je predsednik delavskega sveta, upravnega odbora, odbora sindikata, športnega društva »Kovinar«, član svetov v skupščini, član komiteja ZKS v Celju itd. Pri 58 letih je še vedno zelo delaven in leta ga ne motijo, da bi ne bil na čelu košarkarske sekcije. Toliko na kratko o človeku, ki je zamenjal vroče dalmatinsko sonce za vroče jeklarske peči.

'IZLETNIK' - DOBRA POT

Cetudi je bila zadnja seja članov delavskega sveta avtoturističnega podjetja Izletnik v Celju predzadnji dan starega leta je imela poleg slavnostnega še delovno obeležje. Slavnostno so združili s srečanjem upokojencev, delovno pa z analizo dela samoupravnih organov in poslovanja podjetja. O tem so poročali predsednik delavskega sveta Janko Cesar, predsednik poslovnega odbora Anton Jakljevič in direktor Leopold Pere.

Kolektiv je pod vodstvom novega direktorja stopil ne le na pot notranje sanacije in konsolidacije, marveč tudi na pot, ki obeta dobre poslovne rezultate. Tako so že ob koncu oktobra dosegli nekaj nad milijon dinarjev ostanka dohodka, plan dohodka pa so za nekaj odstotkov presegl. Podobni so tudi drugi pokazatelji, ki govorijo o poslovanju podjetja.

Nekaj nad milijon dinarjev ostanka dohodka sicer ni ve-

liko, je pa ob dejstvu, da izkazuje turistični center na Golteh približno prav tolikšen primanjkljaj, velik uspeh. Sicer pa ne gre samo za to ugotovitev in prav tako ne za dejstvo, da so osebne dohodeke v primerjavi z letom dni prej povečali za skoraj 31 odstotkov, marveč veliko bolj za spoznanje, da je kolektiv uredil notranje razmere in se z združenimi močmi, ob veliki podpori samoupravnih organov, lotil novih nalog z izredno odgovornostjo.

Prvi uspehi nakazujejo nove naloge. Kolektiv se jih dobro zaveda. To ne velja samo za stalno izpopolnjevanje avtoparka, za končno rešitev lokacije mehanične delavnice, marveč prav tako za ureditev oziroma obnovo Celeie, ki bi naj dobila B kategorijo, za večanje površine urejenih smučišč na Mozirski planini itd. Kolektiv Izletnika pa se zavzema tudi za skorajšnjo ureditev mestnega avtobusne-

ga prometa in ne nazadnje za integracijo gostinstva v mozirski občini.

M. B.

TRAGEDIJA STARKE IN MLADENIČA

STRAN 10

z urednikove mize

Danes smo izšli na neobičajen dan — v petek, a samo zaradi novoletnih praznikov. Prihodnji teden pa bo spet vse po starem. Novi tednik bo izhajal v četrtek.

Zal so imeli pred nadoletnimi prazniki v tiskarni nekaj težav, tako da so nekateri naročniki prejeli časnik morda en dan pozneje. Dogovorili smo se, da bo takih zapletov vse manj.

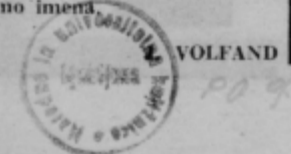
Dragi bralci, v uredništvu se dogovarjamo, da bi vaš časnik še obogatili. In tudi nekoliko razširili. Vsaj enkrat mesečno. Več o tem v eni prihodnjih števil.

Ze večkrat objavljeni sestanek z našimi dopisniki in sodelavci sklicujemo v četrtek, 13. januarja. Pogovorili se bomo še o tesnejšem sodelovanju. Sodelavci, vabljeni.

Rubriko »Moj idola« smo ukinili. Ze prihodnjic jo bomo nadomestili znova — »Mladi govorniki«. Se zanimivejša bo.

Skrbno berite časnik — kmalu nova nagradna igra.

Vaš urednik

VOLFAND

PO 1971/1973

prometne nesreče

ZADELA JE PEŠCA NA LEVI

MARIJA MARINSEK, iz Zreč pri Slov. Konjicah, je vozila z osebnim avtomobilom proti Prelogam in med prehitevanjem avtobusa zadela pešca SREČKA TEŽAKA, 22, iz Slov. Konjic, ki je hodil pravilno po levi strani ceste v isti smeri. Pešec je dobil težjo poškodbo.

OBA STA PADLA

IVAN ILOVSEK, 41, iz Velenja, je hodil iz Pake proti domu, ko mu je pripeljal nasproti mopedist MILAN MAROVSEK, 22, iz Lokovice pri Šoštanj in ga zadel. Pri padcu je dobil Ilovšek lažje, Marovšek pa težje poškodbe.

CIK-CAK VOŽNJA

BLAZ SPILOVSKI, iz Celja, je vozil avtobus na redni progi Celje—Šoštanj, ko mu je na ovinku pripeljal nasproti v cik-cak vožnji z osebnim avtomobilom JOŽE LIPNIK, 20, iz Ljubljane. Pri trčenju so bili hudo poškodovani voznik Lipnik, JANEZ LIPNIK iz Zg. Sečovja, STEJKA SITAR iz G. Gorice, OTILJA SITAR in enajstletna ZINKA PERLOT. Vse so odpeljali v bolnišnico. Škode na vozilih je za 30.000 dinarjev.

SKUPINA NA CESTI

VINKO VODUSEK, 34, iz Rogaske Slatine, je v Ratski vasi srečeval skupino moških, ki so šli vzporedno po cesti. Nenadoma se je iz skupine izločil KAREL CEBULAR, 23, iz Sp. Sečovja. Padel je na pokrov motorja oebnega avtomobila in razbil vetrobransko steklo. Pri tem se je hujše poškodoval.

NI GLEDAL NA PRAVO STRAN

JAKOB MASTNAK, 49, iz Šentjanža nad Storami, je peljal z osebnim avtomobilom proti Svetini, ko se je pripeljal nasproti s kolesom JOŽE GAJSEK, 39, iz Kompol. Gajšek je gledal proti tovarni in tako trčil v avtomobil. Zaradi težje poškodbe so ga odpeljali v celjsko bolnišnico.

SPREGLEDALA JE PEŠCA

MILENA LEVAK, iz Ljubljane, je med vožnjo proti Celju na Vrnskem srečevala tovornjak. Zapeljala je preveč na desno in pri tem spregledala pešca, ki je hodil nepravilno — po desni strani ceste. Zadela ga je Pešca MIHAELA PEČOVNIKA, 28, z Vranskega, so težko poškodovanega odpeljali v bolnišnico.

ODPELJAL JE DOMOV

ALBIN SKET, 15, iz Celja, se je pravilno peljal s kolesom po kolesarski stezi na Mariborski cesti, ko ga je na križišču z novo Dečkovo cesto zadel voznik osebnega avtomobila KONSTANTIN KUŽMIN, 31, iz Celja. Sket je bil težje poškodovan, avtomobilist pa ni počakal na kraju nesreče, ampak se je odpeljal domov.

BREZ IZPITA

ALOJZ CEROVSEK, 20, z Malega Vrha pri Velenju, se je peljal z neregistriranim »fičkom« iz Letuša proti Šoštanj. V Šmartnem je vozil z neprimerno hitrostjo in zadela pešca IVANA KVARTICA, 40, iz Saleka, ki je hotel prečkati cesto. Cerovšek ni počakal na kraju nesreče. Izsledili so ga doma, kjer je povedal, da ga je bilo strah, ker nima vozniškega izpita. Kvartič je dobil hude telesne poškodbe.

NESREČA MED PREHITEVANJEM

FRANC SENDELBAH, 37, iz Celja, je vozil z osebnim avtomobilom iz Velenja proti Arji vasi in v Črnovi prehiteval tovornjak s prikolico. Nasproti so prišli vzporedno trije pešci, v katere je trčil. ZDENKO STUCIN, 19, iz Velenja, katerega je vrglo na pokrov motorja avtomobila, je dobil težje poškodbe, DAMJAN LIKAR, 19, in ANTEJA BRAKIC, 21, oba iz Velenja, pa sta bila lažje poškodovana.

NEPRAVILNO VKLJUČEVANJE

TANASKO TANASKOVIČ, 47, iz Zalca, je v Sempetru zavijal z osebnim avtomobilom na levo proti bencinski črpalki. Od tu je pripeljal mopedist DANILO RIBIČ, 18, iz Kasaz, ki se je nepravilno vključil v cestni promet. Pri trčenju je dobil mopedist lažje poškodbe. Škode na vozilih je za 3.000 dinarjev.

Alojz Buček, 22, Vojnik poškodoval si je levi gleženj in kračo; Silvo Kamplet, 20, Brezova, poškodoval si je prste desne roke; Ivan Jazbec, 18, Lesično, poškodoval si je levo roko; Nikolina Leban, 28, Arja vas, poškodovala si je levo roko; Franc Kolar, 34, Zalec, poškodoval si je prste desne roke; Mustafa Skelič, 24, Celje, poškodoval si je desno zapetjje; Tomislav Nikolič, 20, Celje, poškodoval si je levo stopalo; Marjan Gorjup, 21, Slov. Konjice, poškodoval si je desno roko; Milan Skledar, 16, Velenje, poškodoval si je prste leve roke; Predrag Višič, 20, Velenje, poškodoval si je desno stopalo; Djemal Prijič, 19, Celje, poškodoval si je desno dlan; Matevž Pehar, 25, Vel. Pirešica, poškodoval se je po rami; Milan Starkl, 21, Store, poškodoval si je desno stopalo; Franc Kragolnik, 16, Celje, poškodoval si je desno stopalo; Gilka Kolar, 51, Rog. Slatina, poškodovala si je desno koleno; Marjeta Stropnik, 15, Topolšica, poškodovala se je po glavi; Vlado Nožak, 24, Zalec, poškodoval se je po glavi; Srečko Grobovšek, 16, Boletina, poškodoval si je prste desne roke; Anton Ulača, 31, Laško, poškodoval si je levo stran prsnega koša; Franc Zdošek, 28, Smarje, poškodoval si je prste leve roke.

Celje

Poročilo se je 24 parov, od teh: Karol Lugačič in Angela Golner, oba iz Celja; Karl Hočvar, Celje in Marjana Goručan, Platinovec; Marjan Dackovič in Nada Gašperič, oba iz Celje; Ivan Cokan, Lahovna in Jožica Pušnik, Rove; Karl Knez, Celje in Antonija Bukovšek, Šentjanž; Stanislav Novak, Mekotnjak in Ivica Pristovnik, Črešnjevce; Jožef Lončar, Jelca in Božislava Suligoj, Zagrad; Silvester Pešak, Teharje in Dušanka Rezar, Store.

LASKO

Franc Pajfajer, pivovar, Tevče in Antonija Hrastnik, administratorica, Marija Gradec; Franjo Velikonja, električar in Marija Stiplovšek, fizioterapevt, oba iz Laškega; Dragica Guček, natakarcica oba iz Rečice; Edvard Klenovšek, mizar, Lož in Marija Voršnik, strežnica, Dobrna; Pavel Bauerheim, električar Hrastnik in Jelka Jančič, lakirka, Zidani most; Alojz Herman, livar, Vuzenica in Marija Vogrinc, delavka, Reka pri Laškem.

SLOVENSKE KONJICE

Alojz Mastnak, 23, Perovec in Ratka Andovska, 20, Tloto Veles; Andrej Moravec, 26, Slov. Konjice in Zorka Resanovič, 22, Blagorodovac; Marjan Ovčar, 22, Zg. Pristava in Marija Furman, 20, Konjiška vas; Rudolf Rečnik, 24, Breg in Alojzija Potočnik, 18, Zg. Pristava; Jožef Ribič, 23, Nova vas in Stefanija Cegljar, 23, Sp. Zreče;

Alojz Pivec, 34, Kraberk in Alojzija Kotnik, 22, Kraberk; Ivan Bornšek, 20, Stranice in Marija Olup, 21, Tepanje; Jožef Ravnjak, 25, in Jožefa Rozman, 20, oba iz Skomarja.

ZALEC

Franc Rozman, 23, Dobroteša vas in Matilda Rovšnik, 19, Kaplja vas; Jožef Glinšek, 25, Kasaze in Marjana Zupanc, 21, Migojnice; Avguštin Kaluža, 34 in Marija Starkl, 44, oba iz Pongraca; Dušan Kitak, 18, Zalec in Milena Sitar, 18, Dobriša vas; Jernej Vošnjak, 21, Podvin pri Polzeli in Jožica Pušnik, 17, Parizlje; Matija Bobovnik, 27 in Marta Dukarič, 23 oba iz Vrbja.

CELJE

30 dečkov in 22 deklic
LASKO
2 dečka in 1 deklica
SLOVENSKE KONJICE
2 dečka in 3 deklice

CELJE

Marija Perme, 73, Leskovec; Jurij Zupanc, 63, Store; Margareta Goršek, 29, Ravne; Martin Krobot, 55, Prožinska vas; Neža Uršič, 56, Podgorje; Ana Cmak, 76, Rakovlje; Valentin Kolar, 70, Kasaze; Mihael Kandolf, 77, Klenovo; Stanko Soper, 65, Trnovlje; Marijan Mikuš, 52, Gornji grad; Marija Vodeb, 66, Celje; Anton Gajster, 41, Mlače; Stanislav Strnad, 34, Celje; Hedviga Warmuch, 57, Karlsruhe in Marija Mak, 80, Zagrad.

LASKO

Franc Maček, 64, upokojenec, Lipni dol.

SLOVENSKE KONJICE

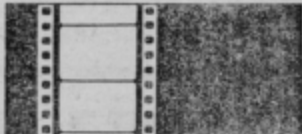
Marjeta Mohor, 60, Slovenske Konjice; Anton Kropelj, 85, Preloge in Kamilo Boček, 45, Vitanje.

SMARJE PRI JELSAH

Julijana Jesenko, 80, Zadrže in Marija Palir, 78, Zadrže.

ZALEC

Marjana Dolinar, 83, upokojenka, Celje; Edvard Kreča, 9, Zajasovnik; Ladislava Votavšek, 87, upokojenka, Petrovče; Marija Dolinar, 79, gospodinja, Polzela in Ladislav Miklavc, 40, klepar, Zabuškova.

UNION: 6. januarja še ameriški barvni film »Zlato za pogumne« od 7. do 13. januarja italijanski barvni film »Onemogočite« inšpektorja Sterlinga

METROPOL: 6. in 7. januarja francoski barvni film »In ženska je ustvarila ljubezen«

od 8. do 12. januarja danski barvni film »Jaz, ženska« — III del

DOM: do 9. januarja ameriški film »Sto muk Stanleya in Olijaa«

od 10. do 13. januarja ameriški film »Idiot v Hollywoodu«

SLG

Četrtek, 6. januarja ob 16.00 uri Eliot: »Umor v katedrali« — gostovanje v Trstu
Petek, 7. januarja ob 19.30 uri »Umor v katedrali« — gostovanje v Slovenski Bistrici

Sreda, 12. januarja ob 17.00 uri Lawrence: »Snaha« za abonma upokojenci in izven ob 20.00 uri Ivan Cankar: Ob svetem grobu-spomini na mater; recital bo izvajal Marjan Dolinar

Marija Rebevšek

Kakor je bila za sebe skromna, tako je bila za trpečega človeka brezmejno dobra! Posebno pa se je pokazala njena plemenitost za časa Hitlerjeve okupacije.

Nesteto paketo je pošiljala v Srbijo našim izgnancem, prav tako v razna zloglasna taborišča. Mnogo trpečih ljudi je bilo tako deležnih njene dragocene podpore, brez katere bi se morda marsikdo ne mogel več vrniti živ v domovino.

Nepozaben bo zato ostal spomin na plemenito ženo, pokojno Marijo Rebevškovo.

DEŽURNA LEKARNA

Do sobote, 8. januarja je dežurna Nova lekarna, Tomšičev trg 11, od sobote, od 12. ure dalje pa lekarna Center, Vodnikova 1.

DOPIŠNIKOM!

Vse dopisnike in sodelavce vabimo na razgovor v uredništvo Novega tednika v četrtek, 13. januarja 1972 ob 17. uri.

Pogovorili se bomo o nadaljnjem sodelovanju.

Uredništvo

LANI 117 MRTVIH

Bilanca cestno prometnih dogodkov na cestah širšega celjskega območja, ki jo sestavljajo vsako leto v prvih dneh januarja za preteklih dvanajst mesecev, je zopet žalostna. Krvni davek prekomerne hitrosti, nepravilnega prehitevanja, nepredvidnega prečkanja, vinjenosti uporabnikov cest, nepredvidnosti otrok in ne navsezadnje tudi slabih cest je bil tudi lani izredno velik.

Na cestah je v težkih prometnih nesrečah umrlo 117 ljudi ali dva več kot leta 1970. Grozljiva številka, ki nas mora opozoriti na večjo previdnost in željo, da v tem letu ne bi bilo tako. Tako smo želeli tudi januarja lani ob pregledu podatkov o nesrečah za leto 70, vendar smo v tej črni bilanci povsod zabeležili povečanje. Vedno večje število motornih vozil in voznikov, stare ceste in ponekod še pomanjkljiva prometna signalizacija ter seveda na prvem mestu že prej naštetih subjektivni vzroki nesreč so zahtevali svoje. Ob teh podatkih pa ne smemo pozabiti na našo kaznovno politiko, ki je po

mnenju številnih občanov do »moralcev na cestah« še vedno preblaga in nima zadovoljivega vzgojnega ali materialnega učinka.

Morda je prav zaradi milih kazni število nesreč v lanskem letu preraslo številko 4000. Hudo ali lažje poškodovanih je bilo 1400 oseb,

materialno škodo pa so izračunali na preko milijardo starih dinarjev. In kdo bi ocenil — če bi bilo mogoče — 117 človeških življenj, bolniške dopuste in izgubljene delovne dni ter oskrbo v bolnišnicah? Koliko in koliko bi bilo tedaj milijard?

M. Seničar

MILIJONI ZA CESTE

Nadaljevanje s 1. strani
Šali za mnenje o zakonu in kaj ta pomeni:

»Zakon kot prvo prinaša vključitev širšega kroga koristnikov cest v upravljanje in gospodarjenje s cestami in sredstvi zanje. Poleg tega razširja gospodarjenje in upravljanje z lokalnimi cestami na občinske skupščine in eventuelne regionalne skupnosti. Za občine pomeni to materialno pridobitev, ker dosedaj od sredstev za prodano gorivo niso dobile nobenih sredstev. Tako bodo zagotovljena tudi sredstva za ceste IV. reda, saj zaradi slabše proračunske situacije nekatere občine niso

mogle investirati za vzdrževanje nekaj več kot 1.000 dinarjev. Sentjur bo dobil sredstva za 223 kilometrov lokalnih cest, Za kilometer bo dobil 4.610 dinarjev.«

Ob tem zakonu pa se kot ob vsakem pojavljajo tudi vprašanja, na katera bo odgovorila praksa. Kako bodo občine delile sredstva? Na krajevne skupnosti ali bodo denar izročile cestnemu ali komunalnim podjetjem? Bodo sestavljali prioritarno listo? Ali bo denar vedno namensko uporabljen? Videli bomo, pravijo nekateri, ki se boje, da bodo ceste še slabše, kot so bile.

M. SENIČAR

TUDI V LETU 1972 SLEDITE
VEDNO IN POVŠOD!

SAMOPRISPEVEK - PET LET

KOLIKO BI NAJ ZNAŠAL SAMOPRISPEVEK IN KDO BI GA PLAČEVAL — NEKATERI BI BILI TUDI OPROŠČENI

Ko so odborniki celjske občinske skupščine na zadnji skupni seji razpravljali o razpisu referendumu za uvedbo krajevnega samoprispevka za graditev osnovnih šol in vzgojno varstvenih zavodov, so se strinjali s predlogom akcijskega odbora za pripravo in izvedbo referenduma, da naj bo:

krajevni samoprispevek predpisan za dobo petih let, in sicer od 1. marca 1972. leta do 28. februarja 1977. leta.

Samoprispevek po stopnji 1% naj bi plačevali:

občani, ki imajo osebne dohodke iz delovnega razmerja oziroma nadomestila, ki presegajo 1200 din mesečno, od neto osebnih dohodkov;

občani, ki so zavezanci prispevka iz osebne dohodke od kmetijske dejavnosti, od opravljanja obrtnih in drugih gospodarskih dejavnosti, od

opravljanja intelektualnih storitev ter od avtorskih pravic, patentov in tehničnih izboljšav, od osnov za prispevek;

občani, ki imajo dohodek od pokojnin, ki presega 1200 din mesečno, od pokojnin.

KRAJEVNEGA SAMOPRISPEVKA PA BI BILI OPROŠČENI:

občani od socialnih podpor, invalidnin ter od otroškega dodatka, dijaki in študentje od štipendij ter vajenci od svojih nagrad;

občani, ki imajo osebne dohodke iz delovnega razmerja in pokojnin, ki ne presegajo 1200 din mesečno;

občani, ki imajo osebni dohodek od kmetijske dejavnosti, če letni katastrski dohodek ne presega 750 din na gospodarstvo in jim je kmetijstvo edini vir preživljanja;

občani, ki imajo osebne dohodke od kmetijske dejavnosti, v celoti za tisto leto,

ko imajo pravico do oprostitve in olajšav po zakonu o prispevkih in davkih občanov;

občani, ki imajo osebne dohodke od opravljanja obrtnih in drugih gospodarskih dejavnosti v celoti za tisto leto, ko imajo pravico do oprostitve in olajšav po zakonu o prispevkih in davkih občanov, razen za učence v gospodarstvu.

Krajevnega samoprispevka bi bili na lasten predlog oproščeni tudi občani, ki imajo osebne dohodke iz delovnega razmerja oziroma nadomestila ter od pokojnin, če dohodek na enega družinskega člana ne presega 500 din mesečno. Pri tem bi se v dohodek šteli dohodki, ki so osnova za odmero krajevnega samoprispevka. O takih predlogih občanov bi odločala posebna komisija, ki bi jo imenovala občinska skupščina.

Celje

REFERENDUM 6. FEBRUARJA

Po sklepu zadnje seje članov obeh zborov skupščine občine Celje bo referendum za uvedbo krajevnega samoprispevka za sofinanciranje enotnega programa gradnje osnovnih šol in vzgojno varstvenih zavodov na območju občine Celje

v nedeljo, 6. februarja 1972.

Na referendumu imajo pravico glasovati občani, ki so vpisani v splošni volilni imenik v občini Celje.

Volišča, ki jih bo določila občinska volilna komisija, bodo odprta na dan 6. februarja od 6. do 20. ure.

Na referendumu glasujejo volilci neposredno in tajno z glasovnico.

SPECIALITETE IN SOLIDNOST

Kolodvorska restavracija že precej časa slovi po svojih specialitetah, za katere pa žal, večina ljudi ne ve. Precej zaslug za to gre Franciju Bezgovšku, nekdanjemu »oštrjusu« iz Jurkloštra, ki je pokazal precejšnjo iznajdljivost že na svojih prejšnjih delovnih mestih: Zalcu, Jurkloštru, Rimskih toplicah in Frankolovem. Kjerkoli je pač že bil, si je izmislil nekaj novega. V Kolodvorski je takšna specialiteta mučkalica, v Jurkloštru je bila to »kava a la Jurklošter«, domače klobase in tako naprej. Bezgovšek ima s Kolodvorsko precejšnje načrte. Predvsem želi urediti razmere znotraj kolektiva, doseči hoče čim večjo strokovnost in pa kar je najvažnejše, vlitj v gosta zaupanje, da je v restavraciji, kamor bo še z veseljem prišel.

Franci Bezgovšek

vzrok za to premajhne plače, zato ljudje odhajajo v inozemstvo.

Celo vrsto načrtov je razgrnil predme šef Kolodvorske. Med drugim tudi to, da nameravajo urediti na postaji poseben vagon, v katerem bo restavracija. To naj bi bila ena izmed celjskih atrakcij. Bezgovšek govori o gostinstvu z navdušenjem. Med pogovorom ne more sedeti pri miru. Vsake toliko časa skoči in osebju pokane, kako morajo narediti to in ono. Tudi pohvaliti zna.

»Gostinski poklic, če ga opraviš z veseljem, je najlepši, a tudi najtežji. Z vsakomur imaš opravka in z vsemi moraš znati ravnati: od maršala do berača.

To ima Franci Bezgovšek seveda prav in še na misel mi ne pride, da bi mu oporekal. Želi si, da bi imeli večje prostore, da bi obnovili znanji bife »Lučka«, da bi postavili vagon, za katerega so načrti že gotovi, in da bi razširili obrat družbene prehrane.

MILENKO STRAŠEK

PESIMIZEM V OPTIMIZMU

Člani obeh zborov skupščine občine Celje so na zadnji skupni seji, konec decembra lani, sprejeli srednjeročni program razvoja občine do 1975. leta. Sprejeli so ga kot dokument, ki nakazuje smerice razvoja, pa hkrati zelo konkretno kaže na tiste, ki bodo, zlasti v gospodarstvu, nosilci posameznih akcij.

Četudi v razpravi ni bilo izrečenih besed, ki bi nasprotovale takšnemu programu razvoja, so nekatere misli vendarle opozorile na določene naloge. Tako je direktor poslovnega združenja Agens, Ivan Uranjek, predlagal, da bi morali čim bolj spodbuditi storitveno obrt, iskati moderne oblike nudenja uslug, storiti več za vzgojo obrtnih delavcev in ne na-

zadnje vlagati več sredstev kot je predvideno, če hočemo, da bi obrt ne zaostajala venomer za drugimi vejami gospodarstva.

Tehtne so bile tudi besede odbornika inž. Milana Zupančiča, ki je menil, da gre v tem primeru za izredno optimistična predvidevanja, še zlasti kar zadeva industrijo. Je pa vprašanje, kako bodo novi gospodarski ukrepi vplivali na tokove poslovanja. V tej zvezi je opozoril, da kolektiv cinkarne znova čuti težo nekaterih novih ukrepov. Morda se bo položaj zboljšal, ko bodo uveljavljeni vsi novi koraki. Toda, vsi ti prihajajo prepočasno. In tako kolektiv, ki se je komaj izkopal iz največjih težav vanje spet koraka. Prav zato se v cinkarni

sprašujejo, kako bo z gradnjo tovarne titanovega belila.

Kot odmev na to vprašanje in sploh na pomisleke, kako bo v prihodnje, je v razpravi sodeloval tudi načelnik oddelka za gospodarstvo in družbene službe Ivan Petauer. Opozoril je, da razvojni program temelji na podatkih, ki so jih dale gospodarske delovne organizacije. Njegova uresničitve pa je odvisna zlasti od nekaterih ključnih vprašanj. To še zlasti velja za cinkarno in EMO. Problem je zlasti cinkarna. Njena sanacija je bila in je še zdaj vezana na določene pogoje. Žal, nekateri od njih, in to najbolj pomembni niso bili uresničeni. Tako še zdaj niso zagotovljena sredstva za novo investicijo, prav tako

ni rešeno vprašanje obratnih sredstev itd. Kako torej? Dokler ne bodo rešena ta vprašanja, se lahko sprašujemo, kako bo z razvojnim programom!

Precej pesimizma je bilo v besedah odbornika Jureta Podrgajsa, ki se je vprašal, kako bo s kmetijstvom in ali bodo besede v programu ostale le na papirju. Menil je, da je Celje premalo zavzeto za reševanje kmetijskih vprašanj in da celjsko kmetijstvo čedalje bolj zaostaja. »Sicer pa, nimamo niti možnosti priložnosti, da bi lahko povedali svoje težave in namere. Pa tudi, če bi to storili, se nič ne ukrene,« je razpravo sklenil Jure Podrgajs.

M. BOZIC

„V TEMNEM GOZDU OB ...“

Pesem, katere začetek sem napisal v naslov, celjski taborniki dobro poznajo. Dobro pa tudi poznajo občutke, ki se porode človeku, kadar sedi takole v noči, v miru gozdov tabornega ognja, in se zazre v plamene, ki se trzajoče vzpenjajo v neznanu temo.

Mnogokrat v letu, ki se je pravkar izteklo, je povedel svoje tabornike na pohod ali v kakršnokoli akcijo njihovih stari, dobri znanec, ki ga imajo radi in ubogajo — Jože Krebs, predsednik občinske zveze tabornikov. Skoraj bi lahko prisegel, da je ljubezen do taborništvu prinesel Joža iz partizanov, iz Bračičeve brigade. Ne bom trdil, skoraj gotovo pa bi lahko rekel, da nikoli ne bo pozabil ognjev, ki so ga greli, pa pohodov, ki jim ni hotelo biti ne konca ne kraja.

Danes vodi Joža svoje tabornike, medvedke in čebelic pa tudi starejše, ki že znajo svoj posel, povsod po domovini in prav zadnjič mi je potožil, da nobeno nedeljo ni prost.

To bo najbrž res. Sploh še, če pogledamo pestro dejavnost celjskih tabornikov. Kaj vse so naredili in kje vse so bili?

Januarja so bili na Osankarici, še isti mesec pa so imeli

desetdnevni taborniški tečaj, ki se ga je udeležilo 25 članov organizacije. Pozabili niso na 8. marec, dan žena. Konec marca so šli v Slovenj Gradec in v Ravne na Koroškem.

Tudi april ni minil brez akcij. Dva dni so bili celjski taborniki na pohodu po poteh sremske fronte v Sidu. Udeležba je bila precejna, saj se je pohoda udeležilo 70 članov organizacije in 10 borcev.

Sodelovali so tudi na vseh prireditvah v mesecu mladosti, uredili so si prijeten klubski prostor ter tri planšarske hišice in kuhinjo v Kokarjih. Tukaj so taborniki krepko pljunili v roke. Malo je pomagala tudi naša vojska, saj združenega dela pa je športno igrišče, zelenice in splanirana cesta.

Dve ekipi medvedkov in čebelic sta se udeležili republiškega tekmovanja v Postojni. Zasedli sta peto mesto v mnogoboju in prvo mesto v kurjenju ognjev.

Preveč bi bilo, če bi hotel povedati vse, zato kar na kratko: bili so tudi na pohodu Štirinajste udarne divizije, na dvodnevem pohodu od Frankolovega preko Dramelj na proslavo, ki je bila na Reševni. Dva dni so prebili tudi na partizanskih Do-

Celjska tabornica bere govor pred spomenikom na partizanskih Dobrovljah.

brovljah in tako naprej. Vidite, kljub temu ne morem vsega naštet. Potem pa naj še kdo reče, da celjski taborniki niso delavn!

Vedno hvaliti ni najbolje, zato previdnost. Kako bo drugo leto?

Jože Krebs mi je zagotovil, da se bo delo tabornikov tudi v prihodnjem letu odvijalo tako kot letos. Precej akcij iz tega leta bodo

obdržali, ker so pač tradicionalne — predvsem partizanski pohodi, poskusili pa bodo uvesti tudi nekaj novih. Poudarek bo dan razvijanju partizanskih tradicij.

V letu 1972, taborniki Celja, mnogo sreče in uspeha pri kurjenju ognja in ostalih veččinah, za katere sem prepričan, da jih izvrstno obvladate.

MILENKO STRAŠEK

SREČANJE S PRAKSO

BODOČE VZGOJITELJICE MED MALČKI

V šolskem letu 1971-72 je pričela z delom v okviru pedagoškega šolskega centra v Celju tudi srednja vzgojiteljska šola, ki jo v prvem razredu obiskuje 62 učenk.

Ustanovitev srednje vzgojiteljske šole ima za Celje in tudi za njegovo širše zaledje velik pomen. Ze sam odziv na vpis v prvi razred kaže, da se mnoga naša dekleta rada odločajo za poklic vzgojiteljice, saj jim velika družbena prizadevanja za vključitev čimvečjega števila otrok v vzgojno-varstvene ustanove zagotavlja, da se bodo po končani šoli lahko zaposlile. Velika prednost ustanovitve tovrstne šole v Celju je tudi v tem, ker bodo vzgojno-varstvene ustanove v prihodnosti razbremenjene skrbi za kvalificirani vzgojni kader, ki ga na razpis sedaj težko dobijo. Ustanovitev te šole v okviru pedagoškega šolskega centra ima tudi to prednost, da je šola že takoj v začetku zagotovljeno normalno delo, saj izkorišča vse materialne in kadrovske možnosti skupno s pedagoško gimnazijo. S srednjo vzgojiteljsko šolo smo tako v Celju pridobili novo srednjo šolo, ki bo mnogim dekletom omogočila pridobitev poklica, starši pa so razbremenjeni dodatnih stroškov in skrbi, ki nastanejo, če se morajo otroci šolati v oddaljenih krajih.

nejo, če se morajo otroci šolati v oddaljenih krajih.

Z namenom, da bi naše bodoče vzgojiteljice čimprej spoznale področje svojega bodočega udejstvovanja in da bi čimbolj zašutile pomen znanja, ki ga daje šola, smo zanje organizirali prvo srečanje z delom v predšolskih ustanovah. Z veliko radovednostjo so se učence pred prazniki Novega leta podale med najmlajše v vzgojno-varstveno ustanovo »Anice Černejeve« in »Zarja«. V vzdušju pričakovanja dedka Mrza, ki pred prazniki preveva življenje v vrtcih, so sledile vsemu vzgojnemu delu: v enem dnevu. Navdušene so bile nad toplim sprejemom in nad raznovrstnim oblikami dela naših vzgojiteljic, ki se trudijo, da bi bili otroci v varnem zavetju in da bi jim vsebina življenja v vrtcu nudila čimveč za zdravo telesno in duševno rast.

Z večkratnimi obiski naših učenk v te ustanove že v prvih letih njihovega šolanja želimo čimprej vzpostaviti vez med teorijo in prakso ter črpati pobude za njihovo poklicno pripravo iz neposredne prakse. Ze prvi stik nas prepričuje, da je taka povezava za šolo in za učence nadvse koristna.

V. KAVČIC

Iz razprav

o socialnem razlikovanju

ZDRAVSTVENO
VARSTVO KMETOVIZ GRADIVA, KI GA JE OBRAVNAVALA
OBČINSKA KONFERENCA ZK
V SLOVENSKIH KONJICAH

Na področju zdravstvenega varstva in zavarovanja smo tudi pri nas dosegli pomemben napredek, saj je po načelu solidarnosti zavarovano skoraj vse prebivalstvo v republiki. V zdravstvenem stanju in življenjski dobi prebivalstva pa smo se približali bolj razvitim evropskim državam. Kljub temu pa ugotavljamo tudi pri zdravstvenem varstvu in zavarovanju določene pojave socialnega razlikovanja, zlasti kar zadeva položaj kmetov.

Čeprav so vsi kmetje zdravstveno zavarovani, sta obseg in raven njihovega zdravstvenega varstva občutno manjša od zdravstvenega varstva delavcev. Z uvedbo obveznih oblik zdravstvenega varstva in s povečano finančno pomočjo družbe so se te razlike sicer zmanjšale, vendar so še vedno precejšnje. Zaradi tega je treba podpreti prizadevanja za nadaljnje zmanjševanje teh razlik in za postopno uvedbo enotnega nacionalnega zdravstvenega zavarovanja vsega prebivalstva v republiki.

V Slovenskih Konjicah ima skupnost zdravstvenega zavarovanja delavcev in kmetov posebno nezavidljiv položaj. Z neizpodbitnimi podatki že od 1. 1965 dalje ugotavljamo, da z normalnimi dohodki iz prispevkov ne moremo pokrivati stroškov za zdravstveno zavarovanje, zato nastajajo leto za letom v skladih skupnosti občutni primanjkljaji. Vzroki za to so v ekonomski pasivnosti skupnosti, ki ima na svojem območju preveliko industrije in izrabljeno mehanizacijo, revna, nerazvita območja in nizke osebne dohodke, ki so konstantno za okrog 12% nižji od povprečnih osebnih dohodkov v republiki.

Posledica tega je, da določene pravice iz zdravstvenega zavarovanja ni mogoče razširiti, v nekaterih primerih pa jih je potrebno celo skrajšati. Obenem je treba za minimalno zdravstveno varstvo zbrati dodatna sredstva, kajti redna sredstva ne zadostujejo. Podoben položaj je tudi v skupnosti zdravstvenega zavarovanja kmetov.

Glede zdravstvenega varstva kmetov je občutna razlika pri plačevanju ambulantnih storitev, obiskih na domu, zdravilnih itd., kjer mora zavarovana oseba plačevati polovico stroškov. Razen tega morajo kmetje za prvih 30 dni plačevati tudi 25% stroškov zdravljenja v bolnišnici. Prevozi z reševalnimi avtomobili gredo, razen ob duševni bolezni, nalezljivi bolezni in življenjsko nevarni poškodbi — v celoti v breme kmetov.

Ob nezmožnosti za delo so kmetje oškodovani tudi pri dohodku, ker ne prejemajo denarnega nadomestila, kot ga imajo bolni delavci. V času bolezni njihovo delo stoji ali pa ga s težavo opravljajo njihovi družinski člani. Na njihovem premoženju nastaja materialna škoda, ki je nihče ne povrne. To je najpogostejši vzrok, da se kmet ne odloči za pravočasno zdravljenje, temveč ga ra do zadnje moči.

Za leto 1972 je predvideno, da se plačevanje prispevkov za zdravstveno zavarovanje kmetov poveča za 15%, kolikor so se zvišali življenjski stroški. Pred sprejetjem je tudi zakon o starostnem zavarovanju kmetov. Če bo sprejet, bodo kmetje s 1. januarjem prihodnjega leta pričeli plačevati prispevke za pokojninsko zavarovanje. Dejstvo je, da približno ena tretjina zavarovancev naše zavarovalne skupnosti že doslej ni mogla plačevati predpisanih dajatev. Z uvedbo pokojninskega zavarovanja pa se bodo dajatve kmetov marsikje povečale tudi za 100%. Ob tem se moramo zamisliti, ali smo dovolj preučili gospodarsko zmogljivost našega kmeta. Ali bo naš kmet sposoben nositi takšna finančna bremena in obenem nuditi svoji družini minimalni življenjski standard? Ne smemo pozabiti, da je v povojnih letih večina mlade, najbolj sposobne delovne sile odšla s kmetij v industrijo za boljšim zaslužkom in boljšimi delovnimi pogoji. Na kmetijah pa so ostali večinoma stari, za delo nezmožni ljudje.

Kmetje upravičeno kritizirajo razlike, ki nastajajo med delavskim in kmečkim slojem. Vse večje dajatve, ki jih že leta in leta predpisujemo kmetom iz naslova zdravstvenega zavarovanja, demotivirajo mladega človeka na kmetiji. Zato se raje odloči za zaposlitev v industriji, kjer vidi trdnjše existenco in boljši življenjski standard. Na podeželju je čedalje več opuščene zemlje, ki je stari ljudje niso več sposobni obdelovati. Kmetje pravijo, da je stanju kriva družba, ki je v preteklosti vprašanje zasebnega kmetijstva tako mačehovsko obravnavala.

Ce hočemo socialne razlike med delavci in kmeti vsaj nekoliko omejiti, je nujno potrebno izenačiti pravice v zdravstvenem zavarovanju delavcev in kmetov. Kmetje je potrebno tudi starostno zavarovati. Povečati se mora udeležba pri sofinanciranju zdravstvenega varstva in starostnega zavarovanja kmetov in določiti je treba status kmeta. Tiste, ki bremen ne bodo zmogli, je potrebno socialno podpreti, zlasti če nimajo drugih sredstev za preživljanje.

Namesto
čestitk

Predsedstvo Republiške konference Zveze mladine Slovenije se je odločilo, da ob letošnjem Novem letu ne bo pošiljalo novoletnih čestitk.

Ta sredstva, v višini tisoč novih dinarjev, je predsedstvo RK ZMS namenilo izgradnji šole, spomenika NOB, v Cerkljenem.

Zato ob tej priložnosti RK ZMS čestita vsem občanom in jim želi čimveč delovnih uspehov v letu 1972.

Vojnik

KJER SO NEKOČ HOJE BILE...

Da so v Vojniku nekoč bile hoje, bo menda držalo. In če je zgodovini verjeti, potem nam ne preostane nič drugega, kot to, da napišemo, da je ime Vojnik nastalo iz »hvojnika«. Ime se je pozneje razvijalo po svoje, jaz pa se v Vojniku nisem zanimal za hoje, pač pa za Vojničane in njihovo delo, kaj delajo v krajevni skupnosti, kaj v šoli in kakšne probleme imajo. Te imajo namreč povsod in sem si mislil, da bi bilo dobro, če bi tudi v Vojniku pobral zanje. Stvari ne pridejo nikoli kar same od sebe. Precej korakov je treba izmeriti, da izveš to in ono. Tudi jaz sem jih. Obračal sem kljuko, odpiral vrata, vljudno pozdravljal. Na krajevni skupnosti sem dobil tajnika in tovarišico, za katero ne vem funkcije. Ko sem povedal svojo željo, mi je tajnik jasno in glasno povedal, da ni pristojen dajati kakršnekoli informacije. Ko sem mu razložil, da ne gre tukaj za nikakršen kriminal ali kaj takega, je kljub temu vztrajal. Predsednika krajevne skupnosti ni bilo doma. Bil je v službi v Celju.

Tako torej: tajnik noče govoriti, predsednika ni, oba dva pa največ vesta o zadevah, zaradi katerih sem prišel. Takrat se mi je posvetilo v glavi in spomnil sem se rešilne bilke: kdo drug bi mi še vedel več povedati kot prosvetar.

Šel sem k Miru Klančniku, ravnatelju dveh šol, ki jih Vojnik premore — eno nad cesto in eno pod cesto. Jaz sem šel k tisti, ki je nad cesto. Tam ima svoje preostolovanje Miro Klančnik, ki je njega dni vtepal učenost v glave mladim Kozjancem v Kozjem, pa ga je val življenja zanesel na ta konec. Miro je hkrati tudi predsednik SZDL in kot takšen marsikaj ve o kraju, v katerem živi že lep čas in sam pravi, da se počuti Vojničana. Kakorkoli pač že je, znašel sem se v pisarni. Zunaj, po hodnikih, je bilo živahno, šolski zvonec je pel, midva pa sva pogruntala, da se od nekod pozna in potem je Miro Klančnik dejal, da je zelo vesel, kadar vidi kakšnega Kozjanca. No, dobro, jaz sem Kozjaneec.

Brskanje po zgodovini me je že od nekdaj veselilo in nisem si mogel kaj, da ne bi vprašal, kako in kaj je bilo z Vojnikom v preteklosti.

Po izpricanih virih sega Vojnik v dobo prvotne slovenske naseljenosti. Zivljenje in nastanek trga sta bila v tesni zvezi z vojniškim gradom, ki je nastal v XI. ali XII. stoletju na Tomaževem hribu vzhodno od naselja. Prvič se javlja kot trg leta 1524 v vojniškem gosposcinskem urbarju. Trg se je smatral kot deželno knežji trg, ker je bil pač last deželnega kneza. Trške pravice so mu verjetno podelili Habsburžani kot deželni knezi le-

ta 1456, ko so prevzeli celjsko imovino. Trg je imel sodno oblast in je menda bil zelo imeniten. V njem je bilo precej obrtnikov, gostiln pa kar dvajset.

V trgu so bili v fevdalni dobi premnogi obrtniki, ki so krojili gospodarsko usodo kraja. Pojdimo kar po vrsti: svoje zatočišče so tukaj imeli peki, barvarji, tkalci, krojači, čevljarji, usnarji, krznarji, sedlarji, kolarji in kočljarji, mizarji in tesarji in tako naprej. Skratka, trg je cvetel, je zaključil svojo pripoved Miro Klančnik.

Danes je Vojnik takšen, kot je še mnogo naših krajev. Imajo tri cerkve in dve šoli, nekaj gostiln, telovadnico, ki je premajhna, vsak

gih smeri. Gotovo, to je »deželna cesta«.

»Vojnik bo čez nekaj let prerasel v pravo malo mesto. Narejene so že analize, ki kažejo, koliko nas bo v prihodnjih letih. V tem smislu tudi delamo, da nas ne bo prese-netilo.«

Povedal mi je tudi, da ne delajo samo analiz, ampak da so med drugim tudi adaptirali fizikulturni dom, ki je menda že premajhen in da bodo enako naredili tudi s kulturnim domom. V Vojniku imajo tudi knjižnico, ki je, pravijo tako, kar precej bogata.

Društva, ki se ukvarjajo s kulturno prosvetno dejavnostjo, imajo na razpolago kulturni dom. Tu in tam kaj

»Deželna cesta« gre skozi trg in dobro moraš paziti, da te kdo ne podre.

čas bodo imeli tudi referendum o samoprispevku za dograditev šolskega poslopja. To je, po besedah Mira Klančnika, nujno potrebno, saj imajo menda en razred kar v kleti, kjer primanjkuje prostora.

Vojnik danes živahno utripa. Skozenj dan za dnem pelje cel kup avtobusov iz mno-

zapojejo, največ zaslug za prepevanje v Vojniku pa ima prosvetno društvo »Francis Prešeren«, ki ima tudi svoj pevski zbor. Vodi ga Peter Volasko. Vojničani pravijo, da je to zelo v redu zbor. Zbor nastopa na vseh proslavah.

»Kako pa je kaj z družbeno političnimi organizacija-

Ob šoli in njenem delu ne bi govoril, pač pa bi povedal nekaj več besed o njem, ki je s pridnim delom in razumevanjem dosegel vse to. Se več: vse, kar je in kar še bo, je plod mnogoletnega dela in ljubezni do naše najmlajše generacije, ki ji je Jože Brilej vdan do zadnjega vlakenca svojega telesa.

Jože Brilej je bil rojen 1924 leta v Radečah, kjer je tudi končal osnovno šolo. Nižjo gimnazijo pa je obiskoval v Celju, kamor se je vsak dan vozil.

Prišla je vojna in Jože je skupaj s svojo družino, se pravi s sestro in dvema bratoma zapisan pri švabski soldateski kot »politisch verdächtiga« (politično nezanesljiva). Ze takoj v začetku vojne je bil v mladinski organizaciji, ki ni bila naklonjena novemu gospodarju, zato so ga dali na prisilno delo v cementarno Trbovlje. Leta 1943 so ga mobilizirali v nemško vojsko, a je zaradi oznake »politično nezanesljiva« moral o-

dit v delovno skupino za špansko mejo, kjer je delal utrube. Starejše so Nemci odgnali v Matthausen.

V začetku leta 1944 je imel Jože dovolj dela za švabsko soldatesko in jo je pobrisal iz Spanije k francoskim partizanom. Ko je general Charles de Gaulle prišel iz Marseille, je bil osnovan jugoslovanski konzulat. Poslali so ga v Bari, takratno jugoslovansko zavezniško bazo, od koder je spomlazi 1945 prišel v Split, maja pa v Trst.

Jože je začel delati, vojna je bila končana. Naredil je pedagoški tečaj in je bil nastavljen na svoje prvo delovno mesto, v Loko pri Zidanem mostu. Vmes je privatno študiral in naredil to, kar mu je vojna preprečila. Tudi pedagoško akademijo je končal.

Iz Loke je prišel v Podkraj pri Zidanem mostu in tukaj se je začela njegova romarska pot, ki se je končala v Podčetrku. Cestokrat je moral

mi?« me je zanimalo. Zunaj pa je hrupno zazvonil zvonec in spet sem imel občutek, da sem v čebeljem panju.

»Moram reči, da skoro vse organizacije dobro delajo, še bolj pa je pohvalno to, da nastopajo skupno in složno. Tako na primer vsako leto pripravimo skupaj medobčinsko gramsko revijo, sedaj pa se vsi pripravljamo na referendum za šolstvo.«

Referendum je sploh tisti žulj, ki najbolj peki Vojničane, a vendar vsi vedo, da bo uspel. Saj mora uspeti. Njihovi otroci morajo imeti spodobne pogoje za pouk in pika. Taki so Vojničani — odločni in pogumni.

Miro Klančnik je tudi povedal, da s problemi nimajo težav. Kolikor jih je, jih sproti reši krajeva skupnost. Problemčič je, zaradi mladine namreč — nimajo se kje zabavati. Tudi to bo, pravijo v Vojniku, ko bomo adaptirali in prizidali prizidek k kulturnemu domu. Še en problemčič je tudi odlaganje smeti. Prostora namreč ni in stvari se urejajo brez reda. Tudi to bodo uredili, so rekli.

Prosvetarji prav kot novinarji nikoli nimajo miru, zato me je Miro Klančnik kmalu zapustil. Odšel sem v telovadnico, kjer sem našel mladega telovadnega učitelja Bruna Toplaka.

»Precejšnje pomanjkanje športnih igrišč, je prav gotovo problem, ki ga bomo morali kmalu rešiti«, je dejal Bruno. Tudi telovadnica je premajhna, rekviziti nezadostni. Vojnik raste iz dneva v dan, pa nima niti svoje kinodvorane.«

O tem, kako Vojnik raste, sem sa lahko prav kmalu prepračil, ko sem zapustil telovadnico in jo mahnil po glavni, deželni cesti, kot so rekli njega dni. Na desno, če greste proti Mariboru, raste pred naseljem cel kup hiš — Vojnik se širi proti Celju in bo prav kmalu prilezel do oddelka nevrološke klinike.

Se danes je v Vojniku precej drobnih obrtnikov, industrije nimajo. Vse, kar je v bližnji Skofji vasi in pa v Celju. Pa vendar živi Vojnik svojstveno življenje med ozkimi ulicami, ki lezejo tja nekam pod tisti dve cerkvi. Ena je višje in ena nižje.

MILENKO STRASEK

obrazi

JOŽE
BRILEJ

Kadar bo kdorkoli izmed vas obiskal Podčetrtek, prijazen trg pod mogočnim gradom sredi gozdov, si naj gre ogledat šolo. Marsikaj bo videl in nikoli mu ne bo šal tega obiska. Če pa boste slučajno in skoraj verjetno je, videli moza srednje rasti, ki se mu mudi, potem bo to prav gotovo Jože Brilej, ravnatelj.

šolski upravitelj Brilej vse stvari urejati sam. V Podkrajju je nosil v nahrbtniku šipe za okna, ki so bila do njegovega prihoda prazna. Mogočna preizkušnja za klenega šolnika je bila hribovska šola v Sentjurju pod Kumom. Sam pravi, da se je tukaj prekalil.

Potem je nekaj časa učil na nižji gimnaziji v Radečah, 1951 pa je delal v vzgojno-poboljševalnem zavodu. Od tam je tudi prišel v Podčetrtek, ker ni več zmogel tega dela. Bil je na koncu, izčrpan do kraja.

V Podčetrku se je prizadevni šolnik ustalil, postal takorekoč domačin, ki ga vsi poznajo in spoštujejo. Dans je Jože Brilej Obsoteljčan in se takšnega tudi počuti. Le miru ne pozna njegova skromnost — vedno nekaj dela. Za takšne ljudi pravijo, da se umreti nimajo čas.

MILENKO STRASEK

Njihovo življenje je materinstvo

REVŠČINA UČITELJICA VARČNOSTI

Ana Skorja iz Reke pri Laškem je svojemu možu Jamezu povila dvanajst otrok. Prvih pet kar vsako leto, ostale pa po pol ali letom presledka. Med najstarejšim in najmlajšo je osemnajst let razlike. Do vojne se jih je v hiši nabralo sedem. Bilo bi jih osem, pa je drugorojena Anica umrla kmalu po rojstvu. Med vojno so se rodili še trije. Med temi je Trezika umrla pri dveh letih starosti, po vojni pa se je rodila še zadnja hči.

Kako so živeli? Kako bi mogli drugače kot skromno, zelo skromno. Tri hektarje zemlje z bregovi in grmovjem vred jih ni moglo preživeti. Oče Janez je v stiski za denarjem, še bolj pa za hrano, prijel za vsako delo. Bil je tesar, kolar, zidar in mizar. Mati Ana je hodila na dnino in otroci so v najranejši mladosti morali pomagati, da so tudi doma pridelali kak škaf fižola, zredili kakšnega prašička in imeli kakšno molznico v hlevu. Vsa sreča, da so dolgo imeli babico, ki je popazila na najmlajše, kadar sta bila starša zdoma.

Varčnosti so se vsi zgodaj naučili. Fantje, ki so morali k vojakom, so odhajali ved-

no s prihranjenim denarjem na pot, da jim ni bilo treba pošiljati denarja. Od šestih fantov nobeden ne kadi. Edini, ki se v hiši zavija v obla-

Marija in Janez Skorja s svojimi tremi živimi hčerami in petimi sinovi Tineta na sliki ni, ker je bil ravno tisti čas po nesreči v rudniku v bolnišnici. Če bi hoteli objaviti tisto sliko, na kateri so vsi njuni otroci, snaha in zeti, vseh petnajst vnukov, bi bilo pol strani časnika pre malo.

ke cigaretnega dima, je oče. Skromnost in varčnost, predvsem pa pridnost je pomagala, da so vsi živeli do dobrih preskrbljeni. Ivan je mizar, kolar, zidar in mizar. Lojze je krojač, Tine, ki se je ponesrečil v rudniku, je invalid, to-

da vseeno si je postavil hišo, Mici je z možem obnovila domačo hišo, Franci je ključavničar, Peter železničar, Tilka, Pavlek in Anica pa so

je umri, medtem ko je služil vojake v Splitu. Vse močno pekli, da je njegov grob v Splitu, ker so dobili sporočilo o njegovi smrti, šele ko je bil že pokopan.

Skorjatovi otroci so si vedno pomagali, ko so si drug za drugim gradili lastna ognjišča. Vsem pa je prav tako pridno pomagal oče, ki jim seveda dote ni mogel šteti. Pomagala pa je tudi mama, kajti v dimu je imela vedno kakšno pleče ali klobozo za delavce.

Devet »ohceta« je bilo pod Skorjatovo streho in ob vsaki je bila hiša vedno premajhna. Vsi sinovi, hčere, snaha in zeti, vseh 15 vnukov se zbere v hiši ob vsakem večjem prazniku, zlasti pa kadar godujeta mama in oče. Ivan je celo mojster rime, pa za take priložnosti spesni zdravice, ki jih navadno recitira kateri njegovih otrok. Veliko otrok, če so dobri, kot so njuni, odtenjajo pokojnino. Oče Janez še vedno po malem suče sekuro, žago in dleto, pa bi mu ne bilo treba. Za cigarete. Kajenja bi ga radi vsi odvadili, ker tako grdo kašlja. Zaradi zdravja, ne zaradi denarja.

J. KRASOVEC

intervju

V ŠTIRIH LETIH NOBENEGA PREDPISA VESEL

Direktor tekstilne tovarne »Volna« v Laškem je član tega kolektiva že sedemnajst let. Začel je kot tekstilni tehnik, bil podmojster, pa mojster, pomočnik obratovodje, obratovodja in končno direktor, potem ko je dokončal študij inženirja tekstilne stroke. Z ženo in otrokom sicer stanuje v Celju, kjer si s svakom delita hišo. Ima avtomobil fiat 125. Njegov konjiček je prav nenavadne sorte. Predava na celjski delavski univerzi, seveda o svoji stroki. Za kaj drugega mu odločno zmanjkuje časa.

VPRAŠANJE: Nekateri mislijo, da ni prav, če vodilni ljudje niso občani v kraju, kjer opravljajo svojo vodilno funkcijo, češ da je njihova pripadnost oslabiljena?

ODGOVOR: Morda je v kakšnem primeru to res, posploševati pa tega ne kaže. Končno direktor ne more mimo interesa kolektiva, zato tudi ne mimo interesov skupnosti, kjer večina živi. Sam zase lahko rečem, da sem bolj Laščan kot Celjan, saj v Celje hodim skorajda le spat in če se kakšno urico posvetim družini. V Laškem delam že sedemnajst let. Z gospodarskimi problemi sem seznanjen že po poslovnih stikih, predvsem z občino, širše pa kot član političnih organizacij kot član konference ZKS v občini.

VPRAŠANJE: Se nedavno je bil vaš kolektiv v resnih težavah. Potrebna je bila sanacija in z njo vrsta zahtevnih nalog. Danes beremo, da se je kolektiv uvrstil med vodilne v vrsti tekstilcev volnarske stroke pri nas, a hkrati z uspehom zaključil poslovno leto. Kako je kolektiv uspel storiti tolikšen skok?

ODGOVOR: Vse to je v medsebojni odvisnosti. Če se je kolektiv hotel rešiti stagnacije in nazadovanja, mu je bil potreben nov proizvodni program. Za njegovo izvedbo mu je bila potrebna pomoč družbe s sanacijskim programom in rekonstrukcijo. Vse to je narekovalo tudi notranjo reorganizacijo proizvodnje in poslovanja. Predvsem pa smo potrebovali sposobne strokovnjake. Nekdanjo mojstrsko mentaliteto je moral prekositi nov duh. Danes imamo v kolektivu sposoben vodstveni tim. V proizvodnji deluje 13 inženirjev in menda 25 tehnikov. Dvignilo pa se je tudi število kvalificiranih delavcev, večji del tega v mejah lastnega programa izobraževanja kadrov.

VPRAŠANJE: Kako ocenjujete odnose med kolektivom in družbeno skupnostjo, predvsem občinsko skupščino?

ODGOVOR: Rečem, da je tak, kot si ga moramo želeti. Usoda našega kolektiva je bila tudi v rokah občinske skupščine. Ta pa je s polnim razumevanjem in visokim čutom odgovornosti tudi po svojih močeh sodelovala. Predvsem to velja za predsednika, ki se je še posebej zavzemal za rešitev perečih problemov. Niso imeli pred očmi zgolj tovarne. Tudi za strokovnjake bi se našla rešitev, če bi slo vse po zlu. Boj za obstoj »Volne« je imel globlje vzroke. Slo je za zaposlitev okoli 500 žena, ki bi težko našle zaposlitev drugje, če bi bilo za večino, ki so tudi matere in gospodinje, to sploh mogoče izvesti.

VPRAŠANJE: Kolektiv »Volne« ima danes precej razlogov za optimizem. Računate, da se bo kmalu ta napor zadnjih let obrestoval kolektivu samemu?

ODGOVOR: Ne bi rad hotel z obljubami. V štirih letih, odkar sem direktor, še noben ukrep in predpis ni bil v korist našega kolektiva. Res smo zdaj na dokaj trdnih temeljih, ne pa na zeleni veji. Bojim se česa, kar bo izven naših moči. Vzemimo to, da s tesnobo čakamo, kako bomo občutili vpliv vnovične devalvacije. Za nakup reprovmateriala smo vezani na uvoz, nismo pa neposredni izvozniki, kajti metrsko blago težje prodira na zahod, lažje pa v obliki konfekcije. Bilo bi prav, če bi bili novi ukrepi za spodbudo k izvozu spodbudni tudi za nas. Drugo kar nas tare, je nelikvidnost. Nimamo blokirane računa, toda dejstvo, da so naše terjatve dvakrat višje kot naši dolgi, nam veže roke. Če bi bilo to urejeno, bi bili zares na zeleni veji.

VPRAŠANJE: Pred časom ste imeli v tovarni prekinitev dela. Zakaj?

ODGOVOR: Nesporazum in nerazumevanje. Prej sem povedal, da sanacijskega programa, rekonstrukcije in preusmeritve proizvodnje brez ustrezne kadrovske zasedbe v kolektivu ne bi mogli izpeljati. Če smo strokovnjake hoteli dobiti, smo jim morali plačati toliko, kolikor bi dobili drugje. Normalno, mar ne? Ko smo lani ob vednosti samoupravnih organov določali strokovnjakom dohodek, ki je bil znatno višji, kot je bil pa primer moj, je bilo vse sprejeto. Ko pa smo proti koncu leta stvari tudi s samoupravnimi akti legalizirali, popravili dohodek sorazmerno tudi drugim, je zavrelo, čeravno so bili vsakega, ki je to hotel spoznati, rezultati dela strokovnih služb že na dlani.

VPRAŠANJE: Se dohodki delavcev, predvsem tistih iz nižjih kategorij, niso popravili?

ODGOVOR: Kako da niso?! Če je treba primerjav, vzemimo dohodeke pred majem lani, ko je bilo povprečje okoli 80 do 90 tisočakov, danes pa je okoli 130 tisočakov. Danes niso redke delavke pri strojih, ki s pridnostjo, disciplino in spretnostjo pri delu dosega to povprečje, so pa pri enakih strojih druge, ki normativov ne dosedajo. Mislim pa, da bomo kaj kmalu prišli do tega, ko bo najnižji dohodek vsaj 100 starih tisočakov.

VPRAŠANJE: Kako dohodek pri vas kotira v občinskem povprečju in v stroki?

ODGOVOR: Za občino res ne vem, vendar tako globoko spodaj, kot je bil, gotovo ni več. Med tekstilci volnarske stroke pa je gotovo pri vrhu. Seveda v tekstilni industriji drugih strok daleč naokrog jejo volnarje, to pa je seveda spet drugo vprašanje, ki bi terjalo precej več razglabljanja in primerjanja. Morda bo to nekoliko rešeno s samoupravnim sporazumom. Moralo bi.

Vpraševal in odgovore zapisal JURE KRASOVEC

NO, KAJ PA ZA TISTE KELNAR'CE BO, KI VODO MED VINO MEŠAJO?

V vročnem hitenju, ki mu neustavljivi čas odmerja svoj ritem, smo tako pripravljeno, da se za hip zaustavimo ob nečem, kar ne zadeva neposredno naše trenutne koristi ali želje. Zdi se skoraj, kot da v trušču vsakdana ne moremo več najti časa, da bi se vsaj kdaj pa kdaj odtrgali od tisočerihih drobnih nalog in skrbi, pogledali globlje vase ali bolj na široko okoli sebe. In tako, priznaje, grede po naši krivdi mimo nas stvari, ki bi nam lahko pomagale na novo izmeriti naše razsežnosti, intimneje spoznati naš lastni jaz. Včasih je to gledališka predstava, ki smo jo po nemarnem zamudili, včasih knjiga, včasih tudi človek, ki je bil vreden, da mu pogledamo v oči in pristuhnjemo njegovi pripovedi, njegovi izpovedi.

Pogojeni smo v času in prostoru. In kot naš prostor, v katerem se gibljemo, ne more biti samo s štirimi stenami omejena soba, tako tudi čas, v katerem živimo, ni samo hip, ki takrat, ko se ga zavedamo, za vedno uto- ne. S tisočerihi nitmi je naše bivanje vtikano v dogajanje sveta. Naš trenutek je vtikan v tisočero trenutkov preteklosti. Nismo samo to, kar včasih mislimo, da smo. Tudi v naši zavesti so bolj ali manj prikrito prisotne pradednih snovanj, hotenj in želja. Ko gledamo naprej, hote ali nehote povezujemo naša prizadevanja z vsem, kar je nekoč ostalo neizpolnjeno ali nedoračeno. Ali pa izpolnjeno ali nedorečeno. Ali pa izpolnjeno in dorečeno samo v pesmi.

Kar nas ne zadeva, nam je tuje. Prizadevanja nas bolečina in radost, ker sta občeločloveška. In prizadene nas tisto, kar je tako ali drugače

povezano z našo preteklostjo, saj iz nje rastemo in tako je neodtujljivi del naše lastne bitnosti. Tako je prav soočanje z nami samimi. Ko delamo obračune za nazaj in si hkrati načrtujemo pot naprej, nemara ne bo odveč, če se za kratek čas ustavimo ob knjigi, ki je te dni brez vsega običajnega trušča prišla na police naših knjigarn in nam odstira zastor nad enim najzanimivejših poglavij naše kulturne zgodovine, ljudsko pripovedno pesmijo.

Slovenska Matica, ki že dolga desetletja načrtno skrbi za izdajanje temeljnih del z vseh področij slovenske kulturnozgodovinske preteklosti, je namreč obogatila naš knjižni trg z novo edicijo. Izdala je prvi zvezek slovenskih ljudskih pesmi, ki obsega stare junaške, zgodovinske, bajeslovne in pravljene pesmi. Sedemdeset let je že minilo od takrat, ko je Karel Strekelj, prizadeveni zbiralec narodnega blaga, pričel objavljati podobno delo. Njegova zbirka, je obsegala skupno 16 zvezkov, v njej pa so bile zbrane skoraj vse dotlej znane slovenske ljudske pesmi, ki so se ohranile med narodom. Dejali smo, skoraj vse! Tudi Strekelj namreč kljub svoji priznani strokovnosti takrat ni mogel objaviti vsega, kar je bil nabral in kar bi bilo vredno objave. Ozkosrčnost tedanjih odločujočih ljudi mu je onemogočila, da bi v zbirko uvrstil pesmi, ki so se nekaterim zdele pohujšljive in mladini neprimerne. Sikropotezno zasnovano delo je tako ostalo nepopolno. Izdaja, ki jo je zdaj pripravila Slovenska Matica in pri kateri so sodelovali najvidnejši slovenski znanstveniki, je torej v pravem pomenu besede kulturno dejanje, kakršnih

je na Slovenskem le malo. Izdajateljica je namreč poskrbela, da je v zbirki le objavljeno vse, kar priča o tvorni ustvarjalni moči našega ljudstva, vse kar se je v dolgih desetletjih nabralo v predalih zapisovalcev in raziskovalcev ljudskega izročila, ampak tudi za to, da je to gradivo predstavljeno javnosti v znanstveno kar najbolj neoporečni obliki. Pesmi zato niso le zapisane v svoji nepotvorjeni ljudski narečni obliki, kar je bil storil že tudi Strekelj, marveč so opremljene z vsemi podatki, ki jih je bilo ob posamičnih pesmih mogoče zbrati. Tako zvmemo ne le številne podatke o njihovih najrazličnejših inočicah, ampak tudi podatke o pripovedovalcih ali pevcih ter pesmi, ki so doslej v podobnih izdajah praviloma ostali neimenovani. Posebna vrednost zbirke pa je v tem, da je ob vsaki pesmi, če je le mogoče, zabeležena tudi izvirna melodija, kakor se je v ljudskem izročilu ohranila. Tako se izdaja po eni plati uvršča med najsodobneje urejene zbirke ljudskih pes-

mi v današnjem znanstvenem svetu sploh, po drugi strani pa med temeljna dela o slovenski kulturni dediščini, kakršna so v letih po vojni, denimo, Zbrana dela slovenskih pesnikov in pisateljev, ki jih izdaja Država založba Slovenije, ali zbirka Ars Slovenica, ki jo izdaja založba Mladinska knjiga.

Ni naš namen, da bi pisali podrobno kritično študijo o tej knjigi, ki je prva v vrsti enakozasnanih knjig, ki bodo izšle v naslednjih letih in ki bodo omogočile naši javnosti kvaliteten razvid nad celotno ljudsko pesniško tvornostjo na slovenskem ozemlju, vključno tudi s pesmimi, ki so jih v zakladnico slovenske ljudske pesmi pripesovali zamejski Slovenci iz Režije in Roža, Benečije in Podjune. Zeleli bi le opozoriti na bogastvo v njej objavljenega gradiva in spodbuditi naše bralce, da bi po njej posegli. Naša želja je, da najde knjiga pot tja, kjer je bil njen izvor — med najširše plasti naših ljudi.

ZDENKA STOPAR

VEČ IGER KOT DOSLEJ

V zimskem času se v Velenju obeta živahna amaterska gledališka dejavnost. Pred meseci se je osamosvojilo amatersko gledališče Velenje. Vodi ga Karli Čretnik. Odločili so se, da bodo v tej sezoni pripravili dve predstavi. Prva »Eva« se bo rodila jutri naj bi doživela

premiero februarja.

Igralska skupina KUD Ivan Cankar na gimnaziji bo naštudiral Brechtovo »Beraško opero«.

Prav gotovo pa bo venec vseh igralskih in glasbenih prizadevanj Gobčeva »Planinska rožna«. Pripravila jo bo velenjska glasbena šola.

VEČER UMETNIŠKE BESEDE

V sredo, 12. januarja 1971 ob 20. uri bo v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju spet nastopil gledališki igralec Marjan Dolinar s celovečernim recitalom Ivana Cankarja »Oo svetem grobu«. Ciklus zajema naslednja dela: Njena podoba, Na peči, Desetica, Večerna molitev, Njen grob, Sedmina in Ottakring. Klavirska improvizacija Nri Alba. Ta že peti Cankarjev večer umetniške besede je igralec posvetil spominu svoje pokojne mame.

mini reportaža

DEDEK MRAZ ZDRAVIL RANE IN SRČKE

Pretekli teden je minil v znamenju dedka Mraza. Otroške oči so bile v teh dneh široko odprte in malce že utrujene. Ko smo hodili po šolah, da bi spoznali utrip praznovanja, pristnost in nepristnost doživetij, je bilo skoraj povsod enako. Skoraj pravim, ker je bilo tudi tepega in pristnega še veliko vmes. Pa smo se na klic po telefonu oglasili še na kirurškem oddelku za otroke v celjski bolnišnici. Tu smo osupnili, ker nas je čakalo presenečenje, da mu ni para. Osebe tega oddelka, primarij, glavna sestra, vzgojiteljica in vsi ostali so skupaj s pokretnimi bolniškimi pripravili pravo čudo iz pravljice. Zlasti pa smo bili osupli, ko smo videli, da otrokom ni prav nič hudo, če noveletne praznike preživijo v bolnici.

osteomyelitisom boluje, je rekla in pristavila, da je v bolnici zelo lepo in rada pride vsako leto, najraje tisti čas, ko jih obišče dedek Mraz. Na mizi so bile zgrajene stavbe iz legokock, nekaj otrok pri drugi mizi pa je metalo pika-robi. Robi je prenašal »avtomobil« iz enega konca na drugega in radovedno gledal v nas. Jožek, Rajko, Zdenko, že nekoliko večji fantje, pa so povedali, da so pomagali krasiti smrečico.

Za konec našega obiska nam je zacingljala še vrteči se mlin in že smo morali prekmalu zapustiti to prijetno okolje. Odšli smo s prepričanjem, da ljubezen in toplina hitreje celijo rane kot ne vem koliko obližev. Se trdneje pa smo bili si v svesti, da so otroci našli tu dom, ki je včasih toplejši kot njihov doma. To pa je uspelo samo kolektivno kirurškega oddelka za otroke, ki je v terapijo za male bolnike predpisalo tudi ljubezen. In ne samo predpisalo — z njo tudi zdravilo.

Zdenka Stopar

Pa ni čuda! Vrteči mlin, osvetljeni pravljичni grad, palčki s Sneguljčico, živali v gozdu — vse to je pričala praznično vzdušje, ki ga doma ne bi bilo. Zato ni čudno, da se je mali Gusti za praznovanje dedka Mraza vrnil nazaj v bolnico, čeprav je bil že zdrav in je odšel domov. Nekaj otrok pa, ki bi morali te dni domov, je še tudi ostalo v bolnici, da so v prijetnem pravljичnem okolju, obdani s toplino, ki jo marsikdaj niti doma nimajo, praznovali njihov, otroški praznik.

Male bolnike smo ob našem obisku zmotili v igri. Triletni Robi se je igral z »avtom«, v resnici pa je bil to vlak, Brigita, stara pet let, pa je prekladala kocke in gradila hišo. Ksenija nam je povedala pesmico, Helena, vsakoletni gost tega oddelka, pa nam je strokovno razložila svojo bolezen. Za

mali intervju

Vprašuje: Zdenka Stopar. Odgovarja: Jože Hlupič

V preteklem tednu je bilo po vseh šolah izredno živahno. Pripravljali so se na dedka Mraza in temu primerno je bilo tudi razpoloženje. Pa ne povsod enako. Ponekod se je že vse skupaj prevesilo v dolgočasno in golo navado. Otroci so bili utrujeni že od večjih praznovanj po različnih kolektivih, kjer sta zaposlena oče in mati, tako da je bilo marsikomu praznovanje v šoli že odveč. Čajanke so tako nekje uspеле, nekje pa ne.

Nas pa je pot zanesla na posebno šolo, kjer smo pričakovali še nekaj pristnega doživetja. Pa smo naleteli ne samo na to, kar smo pričakovali, ampak še na nekaj več. Doživeli smo pravljico in namesto Pepelke smo srečali desetletnega fantiča Jožeta Hlupiča, ki je prav te dni doživel tako preobrazbo kot Pepelka v starodavni pravljici. Dedek Mraz ga je s pomočjo trgovskega podjetja Moda preoblekel in namesto fantiča v ponošeni in preveliki obleki je pred nas stopil fant v modernih karirastih hlačah, novi kapi namesto prejšnje »ženske« in še lepši moderni bundici. Na nogah so se mu bleščali novi čevlji, izza rokavov bunde je pogledovala nova srajčka. Jožek ni in ni prišel do besede. V rokah je držal dvoje vreč in jih ni hotel izpustiti. In želel je čimprej priti domov, da se pokaže materi, ki takšnega vsega v novem ne bo spoznala. »Komaj sem ga zadržala, da mi je odgovoril na nekaj vprašanj.

»Jožek, si vedel, da pride dedek Mraz danes? Si ga pričakoval?

»K nam v razred ni prišel. Darila je pustil v pisarni, ker je bilo težko, da bi vse sam raznosil. V njegovem imenu je razdelila darila naša tovarišca.«

»Kaj si pa ti dobil?«
»Dva paketa. Notri pa je bilo: bunda, kapa, čevlji, hlače, pulover, perilo, pomaranče, veliko pomaranč.«

»Koliko otrok je pri vas doma?«

»Pet nas je. Imam še tri majhne bratce.«

»Kje pa dela tvoj oče?«
»Pri Lěpu v Celju, pa ne zasluži veliko.«

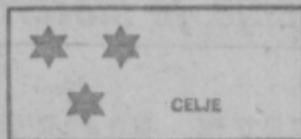
»Nisi pa še povedal, kam se ti tako muči?«

»Domov, v Škofjo vas k mami, pa avtobus mi bo ušel.«

»Kaj še želiš povedati? Bi se rad zahvalil?«

»Hvala lepa, za vse,« je zdrsnilo iz njegovih ust in obraz se mu je skremžil od ganotja. Malo manj kot takrat, ko je sprejemal paket in mu je klobasa, ki jo je prigrizoval, padla iz rok. Tokrat pa se je hitro zravnil in postavil v moško držo, zdaj, ko je bil ves nov in lep. Iz hlače so mu kukale pomaranče, on pa se je odpravil na avtobus in čimprej domov, da se pokaže materi v novi obleki.

Dedku Mrazu hvala lepa za resnično pravljico, kolektivno posebnost šole pa za pristno in nepotvrjeno vzdušje, ki so ga tako prisrčno pripravili za svoje otroke!

NOVOLETNA OBNDARITEV

Tudi lani je krajevna skupnost Center — Celje najmlajšim in socialno šibkim občanom posvetila vso pozornost. Z drugimi krajevnimi organizacijami mesta in bližnje okolice so obdarili malo pred Novim letom najpotrebnejše občane. Vsak izmed njih je dobil 60 novih dinarjev in si z njimi kupil, kar si je pač najbolj želel.

Na svoje varovance ni pozabila tudi socialna komisija, saj jim je poleg noveletne čestitke priložila še 50 novih dinarjev noveletne pomoči.

Tik pred Novim letom pa so bili prijetno presenečeni najmlajši občani. V sredo so se srečali v Narednem domu z dedkom Mrazom, ki ni pozabil nanje. Obdaril je 350 malčkov. Razen nenehnih gledaliških predstav za otroke je bila to edina priložnost razvedriti otroški svet.

MIKROEKONOMIKA

Celjska delavska univerza se je pridružila skupini slovenskih delavskih univerz, ki bodo skupaj z RTV Ljubljana pripravile koordinirano vzgojno izobraževalno obliko usposabljanja o mikroekonomiki. V sodelovanju RTV Ljubljana bo delavska univerza v Celju organizirala za gledalce teh oddaj razprave o njihovi vsebini in problematiki. Zaradi večje ekonomičnosti bodo razprave za dve oddaji skupaj. Ob koncu bodo izvedli še posebno anketo.

Delavska univerza bo organizirala razprave o teh oddajah glede na število prijav v posameznih delovnih organizacijah pa tudi drugod.

V celoti bo trinajst oddaj. Prva je bila že v torek, 4. januarja. V njih bodo skušali gledalcu približati tisto, kar se skriva za grafikoni, diagrami, shemami in statističnimi prikazi.

UČNI USPEHI

Od skupnega števila učencev gimnazij na celjskem območju — 1.366, od tega je 895 žensk, je v lanskem šolskem letu izdelalo 1.209 učencev, izdelalo pa jih ni 157. V občini Celje pa je izdelalo od skupnega števila 1.138 le 1.016 učencev. Osip je bil procentualno na vseh šolah približno enak, največji je bil na velenjski gimnaziji. Tu od 193 vpisanih dijakov ni izdelalo v lanskem letu šole 35 dijakov.

VOZAČI V SREDNJIH ŠOLAH

V celjsko gimnazijo se od 851 učencev vozi v šolo 461 ali izraženo v procentih 54,2 odst. V pedagoško gimnazijo se vozi 188 dijakov ali 65,5%. V ekonomski šolski center se vozi 270 dijakov in dijakinj ali 64,2%, v tehniško srednjo šolo pa 270 dijakov ali 55,8%.

Če bi s temi podatki nadaljevali, bi prišli do rezultata, da se v 4-letne srednje šole vozi dnevno 1.350 dijakov in dijakinj, torej 56,7% vseh učencev. Ti podatki veljajo za lansko šolsko leto.

KMZ — LANI 28 NASTOPOV

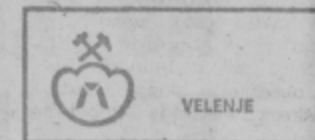
Celjski komorni moški zbor je stopil v novo 1972. leto z naslednjo pevsko bilanco 1971: imel je 74 vaj, nastopov pa 28. Od tega 11 koncertov, sedemkrat pa je zapel pokojnikom v zadnje slovo. Naštudiral je sedem novih pesmi in posnel program za prvo gramofonsko ploščo.

Prvi prireditveni nastop letos bo 4. februarja v celjskem likovnem salonu na otvoritvi slikarske razstave v počastitev slovenskega kulturnega praznika. Za sam praznik pa bo imel koncert v Murski Soboti. Dvanajstega aprila bo koncert v Celju, 2. junija v Rogaski Slatini, 14. oktobra pa se bo udeležil republiškega tekmovanja pevskih zborov v Mariboru. Gotovo pa je, da bomo zbor slišali še tu in tam tudi med navedenimi termini.

118 SOCIALNIH PODPIRANCEV

Lani je bilo za območje konjske občine zabeleženih 118 socialnih podpirancev, od tega je bilo 28 moških in 90 žensk. Vzrok za tako velike razlike med enim in drugim spolom razlagajo tako, da v predvojni dobi ni bilo toliko žena zaposlenih ali pa so se zaposlovala le s priložnostnim delom, niso pa si pridobile nobenih pravic. V navadi so bili viničarski odnosi in

PREDVSEM OBRAMBNA VZGOJA

Zadnje nedeljo v decembru je bila redna letna konferenca občinskega odbora združenja rezervnih vojaških starešin v Velenju. Ugotovili so, da je bilo delo vseh štirih komisij plodno. Največjo skrb pa so posvetili strokovnemu izpopolnjevanju članov ter obrambni vzgoji prebivalcev. Vsakoletno testiranje je pokazalo lepe rezultate. Udeležba na zadnjem je bila 94 odstotna. Uspehi pa so nihali med prav dobro in odlično oceno.

Ko so sprejeli delovni načrt, so za novega predsednika občinskega odbora ZRVS izvolili Cirila Grebenska.

SPREMEMBA V »KAJUHU«

Moški pevski zbor Kajuh iz Velenja ima dolgoletno tradicijo ni vrsto izrednih uspehov. Zanje je dobil tudi občinski priznanje — Kajuhovo nagrado. Osemnajst let ga je vestno vodil Ludvik Glavnik, zdaj pa je to odgovornost zaradi šibkega zdravja prepustil tovarišu Franoviču.

Na občnem zboru so med drugim ugotovili, da bi mo

V glavi našega časnika je v letu 1971 vseh dvanajst mesecev pisalo, da je med ustanovitelji Novega tednika tudi žalska občina. Pisalo je pač zato, ker so tudi v Zalcu podpisali akt o ustanovitvi. Ob koncu leta, ko je naš

TEHTNICE ZA MOSKVO

Te dni so celjski Libeli odpremili v Sovjetsko zvezo največjo pošiljko dozirnih elektronskih tehtnic. Osem vagonov je odpeljalo trideset tehtalnih sestavov — od tega 21 tehtnic nosilnosti 50 kg, 100 kg, 200 kg, 500 kg, 1000 kg in 2000 kg.

Celotna oprema služi za vgraditev v tovarno močnih krmil. Razvoj kmetijstva v Sovjetski zvezi zahteva novo tehnologijo in ravno celjske tehtnice so sestavni del tehnoloških objektov za pridobitev možnih krmil za živino. Skupaj s celjskimi tehnicami dostavljajo jugoslovanski proizvajalci še ostale proizvode. Toda v letošnji tovarni močnih krmil so ravno tehtnice in komandni pult glavni elementi in po vrednosti zavzemajo 40 odstotkov celotne vrednosti. Zadnja pošiljka je vredna 1.750.000,00 din.

Libela pa je že znana na

širokem tržišču Sovjetske zveze. Ze tretje leto sodeluje na vseh kmetijskih sejmih v Moskvi in Kijevu. Sprva so poslali samo nekaj tehtnic in komandnih pultov. Druga pošiljka je že obsegala 10 kompletov, medtem ko je zadnja pošiljka največja. To pa ni konec sodelovanja med Libelo in kupci Sovjetske zveze. Pripravljajo se nove tehtalne naprave z daljinskim upravljanjem in ostalimi najnovejšimi dosežki na polju elektrone. Razvojni oddelek Libele, ki praznuje te dni desetletnico, je popolnoma upravljal svoj obstoj in po osvajanju domačega tržišča je Libela vse bolj znana izven meja naše dežele. Med drugimi so celjske dozirne elektronske tehtnice, vgrajene še v Bolgariji, Čehoslovaški, Poljski in Madžarski.

Poleg tega pa so celjske avtomatske namizne tehtnice,

kakor tudi tehtnice za široko potrošnico in najnovejši izdelek LIBELA MASER že znane sovjetskim potrošnikom. Če bo tudi tu dosežen poslovni uspeh in če bodo uspeli te tehtnice vključiti v medsebojno menjavo, bo imela celjska Libela v Sovjetski zvezi velikega poslovnega partnerja in novo široko tržišče. To pa si največja tovarna tehtnic v Jugoslaviji najbolj želi.

J. KUZMA

Prejeli smo

OH, TI SPOMINI...

Marsikoga je sneg zadržal v topli sobici in tako tudi mene. Naenkrat se mi je zahotelo stopiti v preteklost, v zgodovino.

Vsi, ki poznajo šmarsko pokrajino, kraj Šmarje pri Jelšah, bodo dobro vedeli, da pelje mimo mlekarne malo znana rimska cesta skozi zaselek Korpule naravnost v vasico Brecljevo, kjer živim in kjer tudi tole pišem. Brecljevo je zgodovinska vas. Marsikateri romar, ki je prišel v veličastno cerkev sv. Roka nad Šmarjem, je lahko prečital zapis v cerkvi, ki pravi, da sta dva Ptujčana prinesla v vas Brecljevo kugo. V ta namen so menda zapovedali procesije.

Stari ljudje na Brecljevem so vedeli tudi povedati, da je sejmišče in pokopališče. To

bo najbrž res držalo, ker so pred mnogimi leti še našli okostja pri gradnji gospodarskih poslopaj. Zaradi tega mislijo vaščani naše vasice, da je tukaj res morala biti kuga.

Brecljevo je prijetna vasica, ki jo obkrožujejo sadovnjaki, vinogradi in povsod posejane njive in njivice. Zlasti spomladi in poleti je lepo. V tem kraju, ki je zame raj, si je zgradil svoje pribežališče, atelje, kot pravi umetnik Stane Jagodič, naše gore list in naš sosed, ki nam je vsem v ponos, saj si vsak rad ogleda njegove umetnine. Največ pa so njegove slike vredne zato, ker prikazujejo domačega človeka, njegova dni bomo v naši vasici nas, našo pokrajino, naše veselje pa tudi naše trpljenje

in žalost.

Ce že govorimo o Brecljevem, potem ne smem pozabiti na cerkvico sv. Tomaža. Vedno, kadar jo pogledam, sem žalostna, saj iz dneva v dan bolj propada. Mislim, da bi zavod za spomeniško varstvo moral reči pri tej stvari svojo besedo. Tudi ta cerkvica je zgodovinska.

In še cesta, ta nesrečna cesta. Slabo vzdrževana, luknjasta, ozka. Ko je nekoč prišel v našo vas naš poslanec, je samo zmajeval z glavo in tarnal. Naročil nam je, da moramo potrkati na prava vrata za posipavanje ceste z gromozom. Samo-rada bi vedela, kje so ta prava vrata, če sploh so?

Kljub vsemu je na Brecljevem lepo.

ANIKA STRASEK

ali zlasti v delovnih organizacijah napraviti več, da bi bilo več privrženecv naše pe-
-mi.

NAD 1200 PREGLEDOV

Kmetijski inšpektor občine Zalec je lani opravil 630 informativnih, 498 kontrolnih in 120 komisijjskih ogledov. V uravnem postopku je s 184. odločbami odredil potrebne ukrepe s posameznih področij izvajanja predpisov, vtem ko je postopek za prekršek predlagal v osmih primerih. Javnemu tožilstvu je predlagal dve delovni organizaciji. Slo je za delovni organizaciji iz Zagreba oziroma Beograda, ki sta dobavili neprimerno koruzo mešalnici krmil.

Stevilke so sicer suhoparne, toda navzlic temu povedo, da je slo tudi v tem primeru za izredno delo ne samo po obsegu, temveč tudi po pomembnosti.

DELOVNE ZGORNJE SELCE

Kot v številnih drugih vaseh širom šentjurske občine so si morali tudi prebivalci Zg. Selc mnogo narediti sami, da si izboljšajo življenjske pogoje.

Prvi problem vasi pri Poniki je bila cesta, po kateri bi bilo mogoče k hišam pripeljati vse potrebno. Zbrali so se, dogovorili in kmalu imeli cesto, zgrajeno v potu svojih obrazov.

Nato pa je bila na vrsti še obsežnejša akcija. Gradnja vaškega vodovoda. Zopet so se zbrali v eni od hiš in se pogovorili.

Prostovoljno delo in prispevki, tako so sklenili. Nekaj mesecev pozneje so svečano odprli vodovod, vreden 80.000 novih dinarjev. Veseli so bili zmage, veseli skupne akcije za dobro vse vasi. Na velikih vaški zabavi tisti dan ni bilo žalostnega obraza.

T. V.

PLESCI — POZOR!

Na slavnostnem podpisu pogodbe o prevzemu Atomske toplice, ki je s predstavniki občine Šmarje in TD Podčetrtek podpisalo Združeno železniško podjetje iz Ljubljane, smo izvedeli tudi tole zanimivo novico, ki jo je povedal predsednik Turističnega društva Franci Renir in ki bo po vsej verjetnosti marsikomu dala misliti.

V letošnji sezoni se je v Atomske toplice pri Podčetrtku med množico zdravja željnih zdravil tuji neki Beograjec. V Atomske toplice je prišel zaradi revme, bil pa je kar precej plešast. Rezultat njegovega zdravljenja v Podčetrtku: ozdravil si je revmo, med zdravljenjem pa so mu pognali novi — lasje.

pa še res je

Uprava zaprosila za kritje soustanovitelskega deleža, pa se je zataknilo. Svet za finance žalske občinske skupščine je v odklonilnem stališču povedal, da ni bila podpisana nobena pogodba in da torej nima nobene obveznosti do po-

Mar je v Rogaški Slatini res že vse tako na fleh?

POSLUŠALCI SO PRIJETNI

Tako trdi najmlajši napovedovalec radia Šmarje pri Jelšah, Caci Cerjak. Ko sem ga obiskala in povedala zakaj, je le zamišljeno strmel vame. Zaprošila sem ga za nekaj odgovorov.

»Koliko časa delaš na radiu kot napovedovalec?«
»Kratka štiri leta, čeprav se mi včasih zde dolga.«

»Kako si pričel napovedovati? Kakšen je bil prvi dan?«
»Lepo je bilo takrat, čeprav mi jo je mikrofonski večkrat zagodel. Prvi dan se mi je glas malo tresel. Skratka, bil je pester dan za moje poslušalce.«

»Kakšno šolo si končal?«
»Bil sem na Pedagoški akademiji, a šolanja nisem obesil na klin. Se študiram. Pred tem sem štiri leta poučeval, hkrati pa honorarno napovedoval na radiu.«

»Zakaj si učiteljevanje zapustil?«
»Vsak poklic zahteva celoga človeka. In ker me je privlačeval tudi radio, se je bilo treba odločiti. Odločil sem se.«

»Kot napovedovalec si zelo priljubljen. Ali te ni strah, na primer — deklet?«
»Ne. Z mojim počutjem je vse v redu.«

»Veseli juke boks je tvoja najboljša oddaja. Koliko pismem dobiš zanjo?«
»Okoli sto. Oddaja je predvsem za mlade, ne manjka pa ji tudi starejših poslušalcev. Njena novost zadnje čase so telefonski pogovori z najzvestejšimi poslušalci.«

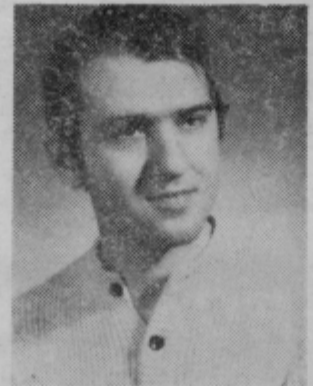
»O čem ti največkrat pišejo?«
»Vsebinsko pismem je takšna, kakršni so naši dnevi: vroča, bolj ali manj vedra, čustvena — različni poslušalci, različna pisma. Vsake pošte sem zelo vesel.«

»Bi rad živel v kakšnem drugem mestu?«
»Želja to ni, ampak včasih je dobro spremeniti okolje.«

»Kaj je slaba in kaj dobra stran napovedovalca?«
»Kar je slabo, je včasih dobro in obratno, zato teh meril ne uporabljam v praksi.«

»Kdo so še ostali napovedovalci na radiu?«

»Mimica Kidrič, Mira Antolinc ter Jože Jakoš, ki je na radiu najdalj zaposlen.«

Caci Cerjak

Vsi so honorarci.«

»In tehniki?«

»Francšek Šarp, Janez Slomšek, Pepi Plemenitaš in Silvo Mernik. Dobro se razumemo.«

Kozje

NOVA ZDRAVNIČA

»Zadnjič sem srečala ženo, vso veselo in s solzami v očeh. Ko sem jo povprašala, kaj je novega, mi je povedala, kako dobro zdravnico imajo v Kozjem. Povedala mi je, da prej nikoli ni upala k zdravniku; ker je slišala, da so menda zadovoljni, če se čimprej rešijo pacientov. Ta pa jo je materinsko spraševala o njenih težavah in ji dajala navodila kot najboljša hči, kako se naj zdravi in čuva. Rekla je celo, da ji ni več potrebno priti k njej, ampak da naj sporoči, če jo bo kaj bolelo, da jo bo že sama obiskala na domu.«

Tako nam je nedolgo tega pisala naša bralka M. Hafner. Sledi precejšnja hvala, če smem tako reči, kozjanski novodošli zdravnici, dr. Ruži Vreg.

O vsem tem sem se tudi sam prepričal, ko sem hodil naokoli po Kozjanskem. Kozjanska ambulanta, oziroma zdravstveni dom, dejansko postaja nekakšna romarska pot. Večkrat so mi že povedali, kako in kaj je s to zdravnico: da nima uradne delovnega časa, da je čakalnica nabito polna, da za

»Kaj delaš v prostem času?«

»Zelo malo ga imam. Takrat študiram, poslušam glasbo ali pa se poveseim s prijatelji.«

»Katera glasba ti je všeč?«
»Cenim samo dobro glasbo. Ob resni glasbi resno premišljujem, moderni ritmi mi daljšajo prekratko mladost, ob lepi narodni pesmi postanem nem.«

»Sport? Se morda ukvarjaš z njim?«
»Ne. Rad pa gledam zimске športe.«

»Bi rad povedal kaj za bralce Novega Tednika?«

»Zelim jim čim več izpolnjenih želja v novem letu.«
»IN tvoja največja želja?«
»Zaenkrat skrita.«

Takšen je bil pogovor z Cacijem Cerjakom, ki je na radiu Šmarje pri Jelšah zaposlen kot redni uslužbenec RTV Ljubljana. Star je 25 let in že štiri leta navdušuje ljudi širom Smarskega.

Marina Kocen

mala anketa

ŠE VEČ ZA CESTE

SIRSE ANGELCA, upravni-
ca pošte v Rogaški Slatini:

Nisem dovolj seznanjena z delom krajevne skupnosti, kolikor pa vem za njeno delo, lahko rečem, da so kar precej naredili. Morda bi še več in prepričana sem, da bi bilo tako, če bi imeli več denarja. Žal smo odvisni od tega.

V tem letu bi želela, da bi krajevna skupnost poskrbela za lepši videz stavb v Rogaški Slatini. Vzemimo samo našo stavbo, kjer je pošta. Mislim, da nikakor ne spada, takšna, kakršna je, v kraj s takšnim slovesom, kot ga ima naš. Urediti bi morali tudi probleme z vodo.

PEPERKO RUDI, honorar-
ni tajnik krajevne skupnosti Rogaška Slatina:

Moje mnenje je, da smo v preteklem letu naredili kar precej. Kot posebno zaslug pa si štejem, da smo poplačali vse dolgeve in da stopamo v novo leto čisti. Precej smo naredili na področju modernizacije cest, sprejeli pa pa smo petletni perspektivni plan. V tem planu je modernizacija ceste v Cerovec, kar je ena izmed naših največjih želja. Hkrati s tem pa želimo, da bi bili čimprej podpisani vsi družbeni dogovori in apeliramo na obrtnike, da to čimprej store.

GUJEZ IRENA, matičarka
v Rogaški Slatini:

Nedvomno je bil delež krajevne skupnosti v preteklem letu zelo velik. Precejšnjo vlogo pri tem uspehu pa je vsekakor igrala močna zavest občanov, ki so v gradnjo cestišč in vodovodov vložili precejšnja sredstva. Ponekod so občani zbrali do 70 starih milijonov, pa tudi krajevna skupnost je prispevala po svojih močeh. Tudi jaz bi želela, da bi bila Rogaška Slatina še bolj urejena in da ne bi imeli več problemov z vodo.

KRUMPAK ELA, gostinka,
Rogaška Slatina:

Z delom krajevne skupnosti v lanskem letu sem zadovoljna. Prepričana pa sem, da bi lahko dosegli še več, če bi bila politika organizacij v našem kraju bolj enotna. Probleme bi morali reševati enotno in nedrobljeno. Krajevna skupnost bi morala biti nekak vmesni člen, ki bi usklajevala vse delo. Dela v tem letu bo vsekakor dovolj, le poprijeti bo treba. Največja pozornost naj velja infrastrukturi.

BRODNIK MINA, upokoje-
nec, Rogaška Slatina:

Za delo krajevne skupnosti v lanskem letu ne vem, ker ne hodim dosti okoli, ker pač ne zmorem. Kolikor pa sem slišala, so bili delavnji. V novem letu bi si želela, da bi naš kraj še bolj uredili in menim, da tudi to spada v pristojnost krajevne skupnosti. Če ne drugače, pa tako, da vsaj organizira. Rada bi, da bi uredili okolje okoli šole, popravili ceste, uredili hiše. No, marsikaj bi se še našlo. Če bo uresničen petletni perspektivni plan, potem bom zadovoljna.

Milenko Strašek

športne vesti

CELJANI STARTAJO 16. JANUARJA

Dvigalci uteži celjskega Partizana bodo nastopili prvi v zvezni ligi v Zagrebu proti Metalcu 16. januarja. To bo prvi nastop celjske vrste v društvu najboljših. Tada njihov štart je negotov. Zakaj?

Zato, ker se letos tekmuje po novem sistemu in to tako, da mora imeti vsaka ekipa sedem tekmovalcev različnih tež v sedmih kategorijah. Znano je, da imajo Celjani odlične tekmovalce v srednji, poltežki, lahkotežki in težki kategoriji in so pri dviganju dosegli Jože Urankar, Slavko Urankar, Glavač, Papotnik, Smrečnik, Bevc in Gašperlin odlične rezultate ter drugi najboljši rezultat v Jugoslaviji.

Novi sistem pa je trenerju Hermanu Lihtenegerju zadal precej preglavic. Celjani imajo štiri odlične predstavnike v srednji, lahki, lahkotežki in težki kategoriji. V lažjih kategorijah pa jih ni. Zato bodo prišli na vrsto tudi mlajši in lažji tekmovalci. Le-ti te dni pridno vadijo

in od njih je odvisno, kakšen uspeh bodo Celjani dosegli v prvem delu prvenstva. Za zmago je potrebno dobiti štiri točke, to pa pomeni, da morajo štirje tekmovalci premagati v direktnem dvoboju štiri nasprotnike. To pa je precej težko. Zlasti v prvih kolih imajo Celjani dva močna nasprotnika. Metalec Zagreb celo kandidira za naslov državnega prvaka, Olimpija (ta pride v Celje v drugem kolu) pa ima odlične tekmovalce v lažjih panogah. Torej borba bo izredno zanimiva in tekmovalci v lažjih kategorijah bodo odločali o točkah. Če se bodo celjski dvigalci v končni razpredelnici uvrstili na peto mesto, bo to za njih najboljši dosežek.

Če še upoštevamo, da so uprava Partizana, občinska zveza za telesno kulturo in svet za telesno kulturo našli popolno razumevanje za celjske dvigalce, so ti dosegli svoj uspeh že pred štartom.

J. Kuzma

ŠPORTNIK CELJA: MIRO KOCUVAN

MIRO KOCUVAN, ŠPORTNIK CELJA ZA LETO 1971

Foto: T. Tavčar

NOVOLETNE BELEŽKE S ŠPORTNIH IGRIŠČ

Šahovski klub Savinjecan iz Sempetra v Savinjski dolini je organiziral novoletni nagradni šahovski brzoturnir. Turnirja se je udeležilo 15 šahistov iz Zalca, Prebolda in Sempetra. Zmagal je Ranzinger s 13,5 točke (Zalec), pred Skokom 11,5 (Sempe-ter), Debevcom 10 točk (Zalec) itd.

Novoletne proste dni so celjski prijatelji športa že izkoristili za tekmovalce za rekreacijsko in športno značko TRIM. Na kegljišču v Zalcu smo videli številne ljubitelje kegljanja, ko so metali 50 metov mešano in upisovali svoje rezultate v modre in rdeče knjižice. Enako nam poročajo s smučišča na Celjski koči, Golteh in Libojah. Skratka akcija za rekreacijsko značko TRIM je odlično stekla.

Rokometaši Celja so pričeli s svojimi treninji. Trenerske posle je prevzel znani športni delavec Franc Ramskugler, ker je prof. Tone Goršič zaprosil upravni odbor RK Celje za razrešnico. Namerava se namreč posvetiti samo

vodstvu rekreacijskega tekmovalca za značko TRIM, katere pobudnik je. Rokometaši so sicer nekoliko zakasnil s pripravami, toda vse se še da nadoknaditi. Zimski liga bo odlična priložnost za trening, pa čeprav Celjani morda ne bodo posegli v borbo za najboljšo mesto. Dana bo priložnost predvsem mlajšim tekmovalcem.

Tudi atleti so resno vadili čez praznike. Za njih ni odmor. Dvorana je bila vsekozi zasedena, številni tekmovalci so redno trenirali tudi v bližnjih gozdovih ter nabirali kondicijo. Vsi trenerji se resno pripravljajo s svojimi varovanci na zimsko prvenstvo in ostala tekmovalca. Pri tem je prišlo tudi do manjših sprememb. Miro Kocuvan si je spornozumno izbral novega trenerja Valterja Štajnerja, skrb nad Natašo Urbančič pa je prevzel najboljši jugoslovanski trener v metu kopja — ing. Jože Kopitar. Zal je odšel v vojsko Branko Vivod, mladi tekmovalci pa bodo skušali zakrpati to vrzel.

KOLEKTIV
TRGOVSKEGA PODJETJA

T **TEHNO-MERCATOR**
CELJE

POKLANJA BRALCEM
NOVEGA TEDNIKA ROMAN

Januš Golec

TROJNO GORJE

10

Pavel je zaklical: »Z Bogom, na svidenje za par dni.« Zavihtel se je na konja, Toplišek je zatrobil v podkrepitev kapitanovih besed in šli so naprej proti Koprivnici. Koprivničani in prav tako Rajhenburžani so bili vsi za punt in pripravljeni, da pomnožijo kmečko vojsko. Ko je prijezdil kapitan na Videm, so bili obveščeni, da bo tamkaj zbirališče punta, a do tedaj še ni bilo nikogar in so bili Pilštajncani prvi.

Mosta preko Save, ki spaja danes Videm s Krškim, ni bilo v dobi kmečke vstaje. Promet, osebni in blagovni, se je vršil med levim ter desnim savskim bregom s pomočjo broda, ki je prepeljeval iz Štajerske na Krško polje iz Urbine ob Savi pod Staro vasjo.

Šterc je pregledal, kot izurjen borec, krajevni položaj in se čudil, da se bo zbirala kmečka vojska ne na prostrani Kranjski, ampak ozki štajerski strani. Gotovo je morala biti vojvodi Gregoriču pot ob levem bregu Save lažja ter sigurnejša kot ob desnem za razvoj bojnih čet in posebno še za bitko na konjih kot nalašč ustvarjeno Krško polje. Med opazovanjem kapitanu neznanih krajev je nastopil mrak.

Zima leta 1573 ni bila ostra in še februarja je v nočeh le zmrzovalo brez snega. Proti polnoči od 3. na 4. februar so začeli polniti Savsko dolino močni oddelki kmečke vojske, ki je 3. februarja brezuspešno navalila na brežiški grad. Napad je odbil upravitelj Gašper Possinger, ki je izstrelil med oblegovalce tri krogle iz največjega topa. Kmetje so zahtevali od meščanov, da se jim priključijo, ali pa obljubijo, da ne bodo nič naredili proti njim in jih spustijo v mesto. Ko so meščani to odbili, so začeli kmetje udarjati na mesto in so se masčevali nad posameznimi prebivalci. Brežice, ki so bile že po naravni legi in z obzidjem dobro zavarovane, so bile za kmečko vojsko veliko pretrd oreh in zaradi tega je tudi odkorakala po nekaj brezuspešnih napadalnih poskusih proti prvemu zbirališču — Vidmu.

Vojvoda Ilija Gregorič se ni mogel kapitanu Štercu dovolj načuditi, ko ga je zagledal pred seboj v viteški bojni opremi in tudi njegovo spremstvo je bilo oboroženo, kakor da bi pripadalo plemiški armadi.

Na žalost je opazil Šterc že v noči, da je Ilijeva vojska drhal brez pravega vojaškega reda, opremljena in oborožena, da se je naj sam Bog usmili! Puntarji so bili slabo oblečeni, napol obuti, orožje je imel vsak drugo, največ nekaj prav nerodnega, kar je pač zagrabil v prvi naglici, ko mu je buknil na uho glas dolge lesene — bojne troblje, ki je klicala na odhod.

Po kratkem razgovoru z vojvodo sta se podala oba poveljnika k počitku, da bosta sveža za glavni bojni posvet, ki bo 4. februarja predpoldne.

Dan glavnega vojnega sveta 4. februar je pričel z lepim zimskim jutrom, nebo je bilo čisto kakor ribje oko. Za posvetovalni prostor je bil določen grič

pri Vidmu, kjer pravijo danes na Resi in od koder je čudovit razgled po celem širnem Krškem polju. V spremstvu 19 kapitanov se je podal vojvoda Ilija Gregorič na Reso, kjer je še enkrat razgrnil pred svojim generalnim štabom bojni načrt. Drugo jutro, 5. februarja, bi se naj prepeljal večji del vojske okoli 2000 bojevnikov pod kapitanom Nikolajem Kupiničem na brodu ter splavah na desni breg Save v Krško. Grajski poveljnik v Krškem, mestni sodnik in meščani so že izročili upornikom mesto in brod ob Savi. Ilija Gregorič sam bo s četo 500 do 600 mož odrinil še danes popoldne iz Vidma proti Rajhenburgu in Sevnici, med potjo se mu bodo pridruževali štajerski puntarji in onih 16 tisoč mož, katere je imel zagotovljene kapitan Pavel Šterc. Ko je vprašal vojvodo, če ima kateri od kapitanov k temu načrtu kaj pripomniti, se je oglašil edino Šterc. Bil je odločno proti cepitvi že itak slabo oboroženih moči, predno je izvojevana kaka večja zmaga nad plemstvom. S kijem, sekuro, koso in drugim poljskim orodjem oborožen kmet ni za bitko na odprtem polju. Na Vidmu zbrani puntarji bi bili kvečjemu za obrambo kake soteske, kakor je na primer od Krškega do Rajhenburga. Na Krškem polju bodo odrekli, še prav posebno, če se bo zakadila vanje dobro izurjena plemiška konjenica. Dejstvo je, da zbirajo tudi graščaki vojaštvo na raznih koncih upora in se bodo poslužili za napade na kmečko vojsko predvsem konjeništvu, katerega je mogoče vreči po potrebi z vso naglico iz kraja v kraj. Po njegovem prepričanju bi pomenila sigurno zmago zasedba omenjene soteske, v katero bo moral ugrizniti nasprotnik, če bo hotel zaustaviti širjenje punta. Če bodo kmetje le enkrat videli na lastne oči, da so kos plemiškim, jim bo zrasel pogum, utrdil se bo med njimi vojaški red in po kakšni večji zplembi pravega bojnega orožja bi šele bilo misliti na prehod iz obrambe v napad.

Štercovi pomisleki so bili edino pametni in bi bili prinesli kmetom sigurno zmago, če ne bi zadeli na gluha ušesa. Vojvoda in ostali kapitanj so bili za to, da se preplavi s puntom čim več pokrajin; ko bo vse v punku, se tudi plemstvo ne bo upalo postaviti v bran. Ilija Gregorič je prodril s svojim že davno izdelanim načrtom in zaradi tega je bil prvi in zadnji bojni posvet na Resi končan prav hitro. Popoldne sta odrinila vojvoda in Šterc s 500 možmi proti Rajhenburgu, ostalih 2000 bojevnikov je še počivalo na Vidmu, da se prepeljejo v jutro 5. februarja na desni breg Save v Krško in začno pohod preko Krškega polja

VI. POGLAVJE

Ko se je pomikal Gregorič proti Rajhenburgu, mu je prihitel nasproti tamkajšnji grajski posestnik Welzer, ki mu je poklonil sod vina ter vola s prošnjo, naj mu ne uniči gradu ter posesti, saj je itak kmečke in ne plemiške krvi. Iz Rajhenburga so marširali puntarji še v Sevnico, ki se jim je predala brez odpora. Tukaj se je utaborila kmečka vojska. Vojvoda in Šterc sta bila pripravljena od gospe Klobner na posest Ruda, kjer so ju gostili, dne 5. februarja, prav po knežje. Iz najbolj veselega razpoloženja ju je vzdramil na konju pridrveli sel iz Krškega, ki je prinesel strašno poročilo o porazu kmečke vojske pri Krškem. Uskoški poveljnik Thurn je pridrl preko Kostanjevice s približno 500 svojih ljudi in zadel na Kupiničeve čete, ki so se ravno prepeljele preko Save in se razvrščale za nadaljnji pohod po Krškem polju.

(Se nadaljuje)

VSE ZA VAS POD ENO STREHO — VELEBLAGOVNICA

MED NEBOTIČNIKI

PIŠE IN RIŠE MARJAN BREGAR

12. V hišo so se usuli kot srditi sršeni — bradači, lasači, pa čudno oblečene dekline. »Ne, ne boste hodili s kurami spat, pri nas v Hollywoodu, mister Paradisnik!« so kričali. In producent, ki je tudi bil v družini, je pomežiknil Paradisniku: »Ne gre drugače, če si slavna zvezda! Hišne zabave, škandalčki, orgije, mamila . . . To spada k reklamii!«

In začel se je ples, da nikoli tega!

Zarjul je gramofon, zatopotale so noge po dragoceni

preprogi; zleteli so v kot odvečni kosi oblek in zavile so neprespane oči sumljive dekline.

Iz hladilnika je poromal zadnji sendvič, poslednja steklenica pijače. In še ni bilo zadosti! Zavrteli so telefon in iz najboljšega hotela so prihiteli najboljši natakariji s polnimi košarami . . .

»In kdo bo to plačal?« se je zdajci oglašil Paradisnik. Debelo ga je pogledal producent:

»Ali niste vi, mister Paradisnik, prav danes podpisali pogodbo? Če ne bo dovolj denarja — saj boste menda zavrteli še kakšen filmček . . .«

Paradisnik je obstal. Pa le za hipec. Bistra misel se mu je utrnila v možganih in moder sklep se mu je porodil v zviti buči.

»Okeee!« je dejal, »zdaj pa za drage goste malo prese- nečenja!«

radio

VSAK DAN: poročila ob 5.00, 6.00, 7.00, 8.00, 10.00, 11.00, 12.00, 15.00, 18.00, 19.30 in ob 22.00. Pisan glasbeni spored od 4.30 do 8.00.

PETEK, 7. JANUARJA: 8.10 Glasbena matineja. 9.05 Radijska šola za nižjo stopnjo — Dobili smo nov koledar, 10.20 Pri vas doma. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Dušan Robič: Program pospeševanja za prihodnjo sezono. 12.40 Z domačimi godci in ansambli. 13.30 Priporočajo vam . . . 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo. 15.30 Napotki za turiste. 16.00 »Vrtiljaka«. 17.10 Človek in zdravje. 18.15 »Signalis«. 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute z ansambliom Valterja Skoka. 20.00 Slovenski zborovski skladatelji z evropskimi sodobniki. 20.30 »Top-pops«. 21.15 Oddaja o morju in pomorščakih. 22.15 Besede in zvoki iz logov domačih.

SOBOTA, 8. JANUARJA: 8.10 Glasbena matineja. 9.05 Pionirski tednik, 10.20 Pri vas doma. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 12.30 Kmetijski nasveti — France Guna: Lepo je čebelariti. 12.40 »Po domače«. 13.30 Priporočajo vam . . . 14.10 Sobotno popoldne za mladi svet. 15.30 Glasbeni intermezzo. 16.00 »Vrtiljaka«. 17.10 Gremo v kino. 18.50 Pogovor s poslušalci. 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute z ansambliom Lojzeta Slaka. 20.00 Spoznavajmo svet in domovino. 22.20 Oddaja za naše izseljence.

NEDELJA, 9. JANUARJA: 6.00 do 8.00 Dobro jutro! 8.05 Radijska igra za otroke — Ivo Zorman: »Najboljši prijatelj«. 9.05 Srečanje v studiu. 10.05 Še pomnite, tovariši . . . Miroslav Luštek: Napad na preserski most. 10.25 Pesni borbe in dela. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 11.20—13.00 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo. 13.30 Nedeljska reportaža. 13.50 Z domačimi ansambli. 14.05 Igrajo veliki zabavni orkestri. 15.05 Nedeljsko športno popoldne. 17.30 Radijska igra — Leo Goldman: »Sovražnik vsepovsode«. 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice. 20.00 »V nedeljo zvečer«. 22.20 Zaplešite z nami.

PONEDELJEK, 10. JANUARJA: 8.10 Glasbena matineja. 9.05 Pisan svet pravljic in zgodb. 10.20 Pri vas doma. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 12.30 Kmetijski nasveti — Janko Lápovec: Skladisčne bolezni in napake na plodovih nekaterih sort jabolk. 12.40 Pihalni orkestri na koncertnem odru. 13.30 Priporočajo vam . . . 14.10 Med zbori Bele Bartoka in Igorja Stravinskoga. 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo. 16.00 »Vrtiljaka«. 16.40 Z orkestrom Lalo Schifrin. 17.10 Ponedeljkovo glasbeno popoldne. 18.15 Ob lahki glasbi. 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute s triom Slavka Znidaršiča. 20.00 Stereofonski operni koncert. 22.15 Za ljubitelje jazz.

TOREK, 11. JANUARJA: 8.10 Operna matineja. 9.05 Radijska šola za srednjo stopnjo — Kmečki upori. 10.20 Pri vas doma. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 12.30 Kme-

tijski nasveti — Inž. Viktor Repanšek: Postopki in sredstva zoper odganjanje krompirja v kleti. 12.40 Vedri zvoki z domačimi ansambli. 13.30 Priporočajo vam . . . 14.30 Z ansambliom Francija Paharja. 15.30 Glasbeni intermezzo. 16.00 »Vrtiljaka«. 17.10 Popoldanski simfonični koncert. 18.15 V torek na svidenje! 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute z ansambliom Sturje kovači. 20.00 Prodajalna melodij. 20.30 Radijska igra — Esko Korpilinna: »Vsakomur svojec«. 22.15 Iz sodobne literature za kitaro.

SREDA, 12. JANUARJA: 8.10 Glasbena matineja. 9.05 Nenavadni pogovori. 10.20 Pri vas doma. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Jože Korosec: V kateri rasi mi dobi je trava najboljša za pašo, silažo in seno. 12.40 »Od vasi do vasi«. 13.30 Priporočajo vam . . . 14.10 Zamejski zbori pojo. 14.35 Naši poslušalci čestitajo in pozdravljajo. 15.30 Glasbeni intermezzo. 16.00 »Vrtiljaka«. 17.10 Jezikovni pogovori. 18.15 Popevke s slovenskih festivalov. 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Glasbene razglednice. 20.00 Komorni studio (stereo). 22.15 S festivalov jazz.

ČETRTEK, 13. JANUARJA: 8.10 Operna matineja. 9.05 Radijska šola za višjo stopnjo — Bori, bori, temni bori. 10.20 Pri vas doma. 11.00 Poročila — Turistični napotki za naše goste iz tujine. 12.30 Kmetijski nasveti — Inž. Milan Lekšan: Misli ob V. kongresu sadjarjev Jugoslavije. 12.40 Pihalne godbe. 13.30 Priporočajo vam . . . 14.30 Z ansambliom Atilja Sossa in Jožeta Privška. 14.45 »Mehurčki«. 15.30 Glasbeni inter-

mezzo. 16.00 »Vrtiljaka«. 17.10 Koncert po željah poslušalcev. 19.00 Lahko noč, otroci! 19.15 Minute z ansambli Mojmir Sepeta. 20.00 Četrtek večer domači pesni in napevov. 22.15 Iz opusa Karola Szymanovskega.

CENJENI BRALCI

Verjetno ste že opazili, da smo v prejšnji številki objavili televizijski spored za ta teden. Zato ga tokrat ne objavljamo še enkrat. V naslednji številki pa bo spet samo za tekoči teden in tako tudi v vseh ostalih številkah tega leta. Obljubljamo!

UREDNIŠTVO

POSLUŠATE JIH NAJRAJE

Tako, pa smo zabredli v novo leto. Upam, da ste veselo praznovali. K sreči se je že pred prazniki nabralo dovolj kuponov in tako nas ni nič skrbelo, ali boste našli med prazniki dovolj časa, da nam jih pošljete. Tokrat je prišlo na naš naslov kar 65 kuponov, kar je največ do sedaj. Pa pogledjmo, kako ste glasovali:

- (6) OTO PESTNER GDE SI LJUBAVI
- (7) JANIS JOPLIN MOVE OVER
- GUESS WHO ALBERT FLASHER
- (3) SLADE GET DOWN AND GET WITH IT
- RICKY SHAYNE MAMMY BLUE
- (4) MIDDLE OF THE TWEEDLE DEE TWEEDLE ROAD DUM
- PRO ARTE ČOKOLINO
- MUNGO JERRY YOU DONT HAVE TO BE IN THE ARMY . . . FREEDOM
- (8) JIMMY HENDRIX AFTER MIDNIGHT

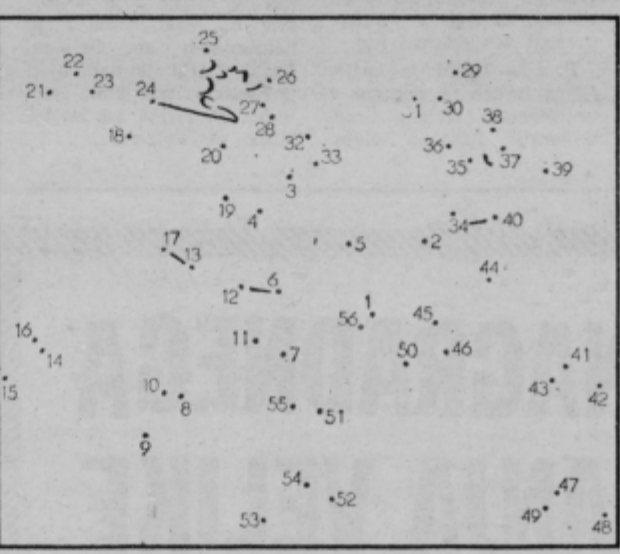
Takšna je torej lestvica, ki jo boste lahko poslušali jutri, 8. I. ob 17.30, na valovih radia Celje.

Dolžan sem vam še opravičilo, ker je iz tednika pomotoma izpadlo ime prejšnje Tehnomercatorjeve nagradenke. Zato danes objavljamo imeni nagradjenec prejšnje in jutrišnje oddaje. Nagradi Tehnomercatorja bošta po pošti prejela: NADA GOLOB, Rimska cesta 6a, LASKO in ROMAN PAVLIN, Košnica 3, pošta CELJE.

Toliko za danes, prihodnjic pa spet o velikih ploščah. Na svidenje.

BRANKO

ŠTEVILČNA STEZA

Povežite z ravnimi črtami zaporedne številke od 1 do 56!

Zidani most

VOJAK GA JE REŠIL

Pri vstopanju v vlak se rade zgodijo nesreče, še posebej, če se vlak premika. IVAN KARTNIK iz Zagreba je na peronu v Zidanem mostu hotel še zadnji trenutek ujeti vlak proti Mariboru. Kompozicija je že peljala. Skočil pa je tako nesrečno, da je omahnil. Padel bi pod koleasa, če ga ne bi rešil prisebni in na žalost neznan vojak, ki je stal v bližini. Prestregel je Kvartnika in ga potegnil k sebi, tako da je ta dobil le nekaj manjših ran.

20 let

jubilejna **NAGRADNA IGRA**

TEHNO

CELJE

do 20. januarja 1972

50 VELIKIH NAGRAD

VSAK KUPEC PREJME NAGRADNI KUPON

29. januarja 1972 v VELEBLAGOVNICI

TEHNO

CELJE

I. nagrada: Fico. luxe

II. nagrada: ogled olimpijskih iger. München. I. t. d.

TRAGEDIJA STARKE IN MLADENIČA

21-LETNI MARJAN GABERŠEK OSUMLJEN UBOJA 67-LETNE ANICE RAZGORŠEK — KAJ SE JE DOGAJALO V STANOVANJU, ZA SEDAJ NE VE ŠE NIHČE

Kako čudna so pota človeka. Ne samo treznega, ampak vinjenega še posebej. V kaj se človek spremeni, ko zaužije prekomerno količino alkohola? Kaj lahko vse naredi? Koliko se spominja? Kdo mu pri vsem dogajanju pomaga? Kako se poveča normalna želja v pijanosti? Ta in še mnogo drugih vprašanj je, ki nas spremljajo ob tragediji 67-letne ANICE RAZGORŠEK iz Ulice bratov

Kresnikov v Celju. Kaj se je v resnici zgodilo? Kako je prišel mladi MARJAN GABERŠEK iz Predela pri Smarju v njeno stanovanje? Številna so vprašanja na katera bo morala odgovoriti preiskava. Eno življenje je bilo prekinjeno, drugo — mlado — pa uničeno.

Približno ob 21.00 je v ponedeljek stopil v stanovanje Anice Razgoršek njen prijatelj. Prizoru, ki se je ponu-

dil očem, sprva ni mogel verjeti. Anica Razgoršek je ležala mrtva na tleh. Marjan Gaberšek je spal, popolnoma pijan.

Tako so ju našli miličniki, ki so prihiteli na poziv. Izredno skopi podatki pred podrobnejšo preiskavo pričajo samo o tem, da je bil mladenič tako pod vplivom alkohola, da ne ve ničesar o tem, kako je prišel v stanovanje Razgorškove in še

manj o tem, kaj se je tu dogajalo.

Zgodnice o tem in onem so se takoj razširile. Epilog tragedije bo vsekakor na sodišču, saj so Gaberška priprli zaradi suma uboja. Prav zato je preuranjeno govoriti o tem, kaj vse se je zgodilo. Le eno je jasno. Ona je mrtva, mladenič pa osumljen strahotnega dejanja.

M. SENICAR

poznamo zdravilna zelišča?

LUČNIK — VERBASCUM THAPSIFORME

Lepi, rumeni po medu dišeči kolesasti cvetovi so zbrani v dolgem stožčastem grozdu.

Nabiramo liste in cvetove do konca septembra ter jih previdno posušimo, tako da ohranijo svojo prvotno barvo. Lučnik je zelo bogata rastlina. Čebele jo radi obletavajo. Vsebuje precej sluzi, nekaj dišečega eteričnega olja, sladkorjev, grenčine, saponine ter rudninskih snovi.

Posušeni lučnikovi cvetovi so dobro poznani v lekarni, saj spadajo k prsnim čajem. Ker vsebujejo precej sluzi, je rastlina primerna za zdravljenje vseh boleznih dihal, hripavosti, kašljanja, bronhialnega katarja itd. Pospešuje potenje in izločanje urina. Iz cvetov pripravljamo čaj tako, da damo tri do osem gramov droge na skodelico vrele vode, pustimo stati deset minut ter ga pijemo večkrat na dan. Čaj priporočamo zlasti sedaj, ko se pripravljamo gripa na obisk pri nas doma ter ji s prsnim čajem pripravimo lep sprejem. Lučniku dodamo slez, žajbelj, trpotec ter žlico meda.

BORIS JAGODIČ

Lučnik je pri nas zelo razširjena rastlina in raste po suhih, peščenih tleh, rečnih naplavinah, gozdnih parobkih, ob cestah, vrtovih itd. Je dvoletnica. V prvem letu zraste iz korenike rozeta velikih, pecljatih, narezanih listov; drugo leto pa požene dva do tri metre visoko, sivozeleno, dlakavo steblo, ki je obdano s sedečimi, proti vrhu vedno manjšimi listi.

šport za vsakogar

TRIM

Z novim letom je pričelo tudi novo slovensko gibanje TRIM z geslom »šport za vsakogar«. Vsi, ki ste že prejeli vpisovalne kartone za značko TRIM, ste že prav gotovo vpisali kako rekreativno aktivnost v svoj karton.

Ce še nimate kartona in prospekt za TRIM ga zahtevajte od svoje sindikalne organizacije, ostali pa ga lahko kupite tudi v veleblagovnici »T«.

TRIM govori med drugimi takole:

— pusti avto doma, če lahko pot opraviš peš
— čimveč se gibaj, ho-

di, kolesari, smučaj, telovadi, se sprehajaj itd.

Vse te aktivnosti vpišite v poseben kartonček z določeno kratico in za določeno število aktivnosti boste prejeli ob koncu leta posebno značko TRIM 72.

TRIM je šport za vsakogar in bi moral postati ena glavnih oblik izpolnjevanja prostega časa vsakega človeka, še zlasti tistega, ki tudi v službi presedi ves delovni čas.

Beseda TRIM je angleškega izvora in pomeni v prenešenem smislu uravnoteženje duha in telesa.

TRIM vam želi pomagati in vas spodbuditi k večji telesni sposobnosti, zdravju in razvedrilu. Pomeni lahko tudi novo družabno rekreativno igro, ko boste teknovali med seboj, kdo bo več hodil, kečgal, kolesaril, smučal, drsal, skratka — čim več gibal. Na vse to v današnjem tempu vse preveč pozabljate. Glejte da ne bo prepozno.

Organizatorji rekreacije v delovnih kolektivih in telesnovzgojnih društvih — akcija TRIM je vaša osnovna letošnja naloga. Čimprej se zglasite na občinskem sindikalnem svetu po kartone in prospekte za vaše članstvo.

Doslej je bilo podeljenih že blizu 4000 kartonov od 7000, kolikor je namenjenih za Celjane. Torej TRIM je namenjen povprečno vsakemu četrtmu. V TRIM pa se bo lahko vključil vsak.

Odbojka

DEKLETA VODIJO

Čeravno je še daleč nadaljevanje republiške odbojarske lige, vadijo celjske igralke Partizana vsak teden resno in marljivo v telovadnici II. osnovne šole v Celju. Trener Peter Vipotnik je poklical skupaj vse kandidatke za prvo moštvo. To so: Pečovnik, Meznarič, Dobršek, Kolar, Planteu, Jager, Stojkovič, Lesjak, Hvala in Aškerc.

Od njih pričakuje resno delo in uspeh že v Hali Tivoli, ko bodo nastopile v mesecu januarju na zimskem prvenstvu Slovenije. Celjski Partizan pa je jesenski del prvenstva zaključil na drugem mestu z enakim številom točk kot vodeči Fužinar in tretjeplasirana ekipa Jesenice.

LAŠKO RADEČANOM ZA ŽALNICO

Izgradnja žalnice v Laškem se vleče kot jara kača iz leta v leto. Letos so prišli končno do načrtov, je pa za začetek gradnje brčkone sredi zime neugoden čas. V Radečah med tem gradnja žalnice napreduje, jim je pa zmanjkalo sredstev, da bi dela dokončali. Zato je bilo predloženo, da bi do marca laška krajevna skupnost posodila Radečam 100.000 dinarjev. To je do takrat, ko bi se mogla začeti gradnja v Laškem. No, na seji je prišlo do zapleta okoli postopka, ko je bil predlog podprt s pismeno izjavo laške krajevne skupnosti o začasnem posojilu, svet krajevne skupnosti pa o tem ni razpravljala na seji, za kar je seveda pristojen in upravičen. Posojilo bo kljub temu dano.

SPREMLJAJTE
TV
PROGRAM
Z REVIJO
STOP
V ROKI

IZID NAGRADNEGA ŽREBANJA VELIKE NAGRADNE IGRE

sledite

KI JE BILO 29. 12. 1971 OB 12.00 URI V VELEBLAGOVNICI »T«, CELJE, GUBČEVA ULICA 1

IZZREBANE SO BILE NASLEDNJE ŠTEVILKE NAGRADNIH KUPONOV:

1. nagrada — barvni TV sprejemnik »Gorenje«	— kupon št. 097172
2. nagrada — pralni stroj PS 663 Bio-12 prog.	— kupon št. 177244
3. nagrada — štedilnik 436 GAL »Gorenje«	— kupon št. 087776
4. nagrada — električni-plinski štedilnik 543 GL »Gorenje«	— kupon št. 023122
5. nagrada — hladilnik H 717-175 I »Gorenje«	— kupon št. 029463
6. nagrada — električni štedilnik 446 Šampion	— kupon št. 020349
7. nagrada — mesoreznica Univerzal »Gorenje«	— kupon št. 093729
8. nagrada — hauba za sušenje las Supra »Gorenje«	— kupon št. 022945
9. nagrada — mikser Mix-3 »Gorenje«	— kupon št. 116496
10. nagrada — kavni mlinček Mocca »Gorenje«	— kupon št. 026598

Izžrebanci bodo lahko dvignili nagrade po predložitvi originalnega nagradnega kupona »Sledite T« od 5. januarja 1972 dalje v Oddelku za ekonomsko propagando, Celje, Gubčeva ul. 2/II.

Srečnim dobitnikom iskreno čestita kolektiv Trgovskega podjetja

NOVI NOGOMETNI SODNIKI

Podzveza nogometnih sodnikov iz Celja je te dni pridobila med svoje vrste še devet novih nogometnih sodnikov. Izpite so uspešno opravili naslednji: Borut Alujevič, Franc Stebernak, Janko Galof, Tone Galof, Nikolaj Kerštes (vsi iz Celja), Jože Kolar iz Oplotnice, Franc Reberšak iz Petrovc in Milan Selan iz Štor.

T. Tavčar

mali oglasi

Vsaka beseda v malem oglasu stane 0,50 din za naročnike N tednika 0,80 din pa za ostale. Za oglaševanje pod šifro pa je treba doplačati 2,00 din.

PRODAM

PRODAM enajst tednov stare pse ovčarje — dva samca in eno samiciko. Rečica 14 Laško.

SENO prodam. Selič Anton, Hruševac 26b Sentjur.

PRODAM TAM 4500 prekucnik, registriran za leto 1972. Planinšek Franc, Zg. Hudinja 17 Celje.

STANOVANJSKO nišo, gospodarsko poslojpe in 86 ha zemlje prodam. Čuš Anton, Kameno 34 Sentjur pri Celju.

KUPIM

KUPIM traktor Steyer 18 KM s priključki ali brez. Ceno pošljite na naslov Kajba Jože, Pustike 23 Pristava pri Mestinju.

STANOVANJE

ODDAM opremljeno sobo s souporabo kopalnice. Fartel Anica Dobojska 36 Sp. Hudinja.

ISCEM opremljeno ali prazno sobo v centru Celja s posebnim vhodom. Albina Kopusar, Gorenje 1 Smartno ob Paki.

NOVO — OPREMLJENO sobo, lašten vhod, souporaba kopalnice, centralna kurjava, oddam solidnemu študentu. Lekarna Bolnice Celje.

ZAPOSLITEV

RESNA gospodinja, lahko mlajša upokojenka dobi službo pri zdravnici s šestletno hčerko v Dobrni. Pogoji ugodni. Ponudbe na naslov Dr. Zvonka Gornik Dobrna 3b.

RAZNO

POSTENA in zanesljiva upokojenca — dobra gospodinja — iščeta na deželi stanovanje — miren dom. Zena izučena strokovnega gospodinjstva. Čančer Ludvik, Pod ostrim vrhom 37 Trbovlje.

ANEKDOTE

Belgijski kralj Albert I. je bil zelo priljubljen, saj so ga imenovali kralj-kavalir.

Včasih je potoval z vlakom v tretjem razredu, da bi poslušal, kaj govore ljudje.

Nekoč mu je nekdo dejal: »Neverjetno, kako ste podobni belgijskemu kralju!«

»Res je in ne morete si misliti, kako je to nerodno!«

Slavni londonski »kralj mode« George Brummel je takole razlagal svoje velike uspehe pri ženskah: »Vse je prav preprosto: s kuharicami sem tak kot z vojvodinjami in z vojvodinjami tak kot s kuharicami.«

Po očetovi smrti je ruski pisatelj Maksim Gorki živel pri dedu. Nekega večera ga je ded vprašal, če spi.

»Zelo me zebe,« je odgovoril deček.

»No, sinko moj,« je rekel ded, »dobro se pokrij, angelčki te bodo pa greli.«

Gorki se je zavil, čez nekaj časa pa je vstal ter zamišljeno pogledal deda.

»Kaj je?«

»Dedek,« je rekel Gorki, »ali bi lahko namesto angelčka dobil odejo?«

»Kaj menite o tem violnistu?« je vprašala gostiteljica na nekem sprejemu.

»Spominja me na Paderewskega,« je odgovoril George Bernard Shaw.

»Toda Paderewski ni violnist!«

»Ta gospod tudi ne!« je pojasnil Shaw. Majda

Celje

TRČENJE DEVETIH ZARADI POLEDICE

Izredno nuda poledica je v zadnjih dneh preteklega leta zahtevala svoje žrtve v manjših prometnih nesrečah, ki so mnogim lastnikom motornih vozil pokvarile prijetno novoletno razpoloženje. Glede na število udeležencev je bila najhujša nesreča na cesti Celje—Laško, zaradi katere je nastal zastoj v prometu in je trajal kar dve uri.

ANTON KRAJNC, 30, iz Košnice, se je peljal s kolesom proti Laškemu, ko je privzvil za njim s tovornjakom in prikolico JAKOB ROJSEK, 35, iz Rakovelj. Pri prehitevanju je prikolico na poledeneli cesti zaneslo na desno stran ceste v kolesarja in obcestni robnik. Prikolico se je odbila na desno v trenutku, ko je pripeljal nasproti z osebnim avtomobilom DARKO JANČIČ, 48, iz Laškega. Pri nesreči so bili lažje poškodovani kolesar, voznik Jančič in sopotnica HEDA LAH iz Laškega. Tovornjak s prikolico je obstal prečno na cesti in tako zaprl promet v obe smeri.

FRANC DROLC, z Debra, je zato moral s tovornjakom zaustaviti. Za njim je Celja pripeljal še z osebnim avtomobilom EMIL TEKAVC in nato še MILAN ČELOFIGA, oba iz Celja. Tudi ta dva sta zaustavila. Na poledeneli cesti pa to ni uspelo vozniku avtobusa FRANCU PEKOVSKU iz Strmca, ki je trčil v Čelofigino vozilo in tako povzročil trčenje vseh stoječih. Za to skupino je ustavil še tovornjak s prikolico iz Kopra, v katerega zadnji del se je zaletel z osebnim avtomobilom JOŽE ČEBULAR iz Tekačevega.

Skodo na vozilih so ocenili na približno 40.000 dinarjev.

ZOPET KRAJA MOTORNH ŽAG

Kradljivci motornih žag je zopet na delu. O njem smo poročali v prejšnji številki. V podjetju Agrotehna — tu se je specializiral — resnično ne vedo več, kaj bi naredili, saj so motorne žage zelo drage. Ni še bila zaključena preiskava o prejšnji tatvini, se je pred dnevi zgodila že nova. Neznanec je skozi podstrešno okno prišel v notranjost trgovine in od tod v skladišče. Zopet je odnesel pet motornih žag v vrednosti 20.000 dinarjev.

Ali bo ukradel tudi rezervne verige za motorne žage, tako kot prvič, lahko samo ugibamo.

VLOM V STANOVANJE

Neznani storilec se je pod okriljem noči splazil skozi okno na vratih garaže in prišel v stanovanje JOŽKA ROZMANA v Celju. Razmetal je vsebino predalov, kjer je brezuspešno iskal denar. Da pa ne bi odšel praznih rok, je ukradel fotoaparata, daljnogled in nekaj zlatnine, vse v skupni vrednosti 5.000 dinarjev.

TIKONINO
od 20. novembra 1971
do 20. januarja 1972

VKLUČUJEMO

VSAKEGA KUPCA V VELIKO JUBILEJNO NAGRADNO IGRO VELEBLAGOVNICE CELJE

20 let TIKONINO CELJE

in v poslovalnicah **TIKONINO-DEKOR** Stanetova 10

Veronika CELJE ZIDANSKOVA 1

pri nakupu za vsakih 100 din se dodatni kupon

10 GLAVNIH JUBILEJNIH NAGRAD

1. fičo luxe	7. televizor
2. olimpiada München - 1 oseba	8. električni stedičnik
3. pralni stroj	9. hladilnik
4. moped Tomos	10. preproga 3x2
5. pony ekspres	in še 20 moških srajc
6. stroj za pranje posode	20 kombinez

žrebanje 29. 1. 1972

KUPIJTE V TRGOVINAH
TIKONINO CELJE

TOVARNA AROM IN ETERICNIH OLJ

ETOL CELJE

razpisuje prosto delovno mesto (za določen čas)

ŠEFA

SPLOŠNO-KADROVSKEGA SEKTORJA

Pogoji za zasedbo tega delovnega mesta so:

- diplomirani pravnik
- 3 leta delovnih izkušenj v gospodarstvu
- 4 mesece preizkusna doba

Prednost ima kandidat, ki aktivno obvlada najmanj en svetovni jezik.

Ponudbe za zasedbo razpisanega delovnega mesta sprejema Poslovni odbor 8 dni od objave tega razpisa.

POHISTVENA INDUSTRIJA

GARANT POLZELA

razpisuje prosto delovno mesto

skladiščnika repromateriala

Kandidati morajo poleg splošnih pogojev izpolnjevati naslednje posebne pogoje:

- da imajo ekonomsko srednjo šolo, ali srednjo tehnično šolo lesne smeri in
- 3 leta delovnih izkušenj

Osební dohodek je določen s pravilnikom o delitvi sredstev za osebne dohodke.

Stanovanja podjetje nima na razpolago.

Kandidati morajo prošnje z dokazili o strokovni izobrazbi in delovnih izkušnjah vložiti v roku 8 dni po objavi v splošni sektor podjetja.

DA,
to je konstantna,
dobra

KAVA

KRATEK STIK PO POLNOČI

V CELJSKI BOLNIŠNICI JE PRVI DOJENČEK ZAJOKAL V SVET ŠELE ZJUTRAJ OB OSMI URI IN ŠTIRIDESET MINUT. RODILA SE JE MOČNA DEKLICA MOJCA, KI JO JE MAMICA IVANKA SREČNO SPREJELA.

NEKATERI SO ZA VROČE

Kljub debeli snežni odeji si marsikateri ljubitelj športne rekreacije priredi kombiniran izlet, ko na smučiščih pri Velenju izkoristi smuko in prijetno kopel v zimskem bazenu. Foto: T. Tavčar

šosed sosedu

ZUNANJI VIDEZ

Pri vsakem delu, ki ga človek opravlja, prihaja do najrazličnejših odnosov. Nekateri imajo čudovite »odnose« z vsakomer. V pogovornem jeziku jim zavidljivci potem pravijo, da so hinavci. Drugi pa so nesramni do vsakogar — tem pravijo aroganteži in ciniki. Seveda sta to skrajnosti.

Zlata sredina je tista, ki jo doživljamo vsak dan. Odnos sprevednika do potnika na avtobusu, prodajalke v trgovini do kupca, miličnika do uporabnika ceste in še bi lahko naštevali. V veseljih dneh novega leta pa je stopil v ospredje odnos natakara do gosta oziroma odnos gosta do natakara ali gostinskega delavca. Ti imajo neko posebno žilico, da takoj ugotovijo, kako lahko postrežejo temu, kako morajo onemu in kako dolgo lahko pustijo čakati tretjega.

Bil sem priča, ko je deset minut po zapiralnem času vstopil v gostišče že »okajena« možakar in naročil litrček. »Ni več, ga je zavrnil natakara.« »No, dajte mi, nol!« Prošnja je sledila prošnja, in natakara se je omeščal potem, ko si je gosta dobro ogledal. Ta mora biti pa pre-

sneto žejen, je pomislil in dejal:

»Dam, vendar je sedaj vse dvakrat dražje.«

Zeja je žeja, možakar je plačal. Prav mu je, marsikdo pomisli v tistem trenutku, ko se ga naceja.

No, to še gre. Drug primer pa je mnogo bolj žalosten. V Hmeljarju v Zalcu sta pri mizi sedela mati in sin, očitno s podedelja. Naročila sta hrenovki in jih tudi dobila. Mati celi polovici, sin pa eno celo, pri drugem pa je bil odtrgan precejšen kos. Molčala sta. Nihče se ni pritožil. Mirno sta pojedla.

Kako je natakara vedela, da ne bo pritožbe? Si je morda mislila, — ta dva se nimata kaj pritoževati? Bi gostu drugačnega videza upala postaviti na mizo hrenovko — ki je četrt manjka? In kaj bi bilo, če bi nekdo njej plačal s tisočakom, katelega del manjka? Vrnila bi ga. Razumljivo. Tudi hrenovke se strežejo cele. Vsem brez razlike.

Tako pa ima človek nehoti občutek, da se moraš izredno lepo obleči, če hočeš, da te bodo postregli normalno.

IVEK

Na porodniškem oddelku celjske bolnišnice so za lansko leto predvidevali 2750 porodov, realizirali pa so jih nekoliko več. Predvideno število so prekoračili za tri in moramo reči, da se niso skoraj nič zmotili. Ginekologi so celo mislili, da bo njihova napoved na piko točna, pa se je zadnji dve uri pred polnočjo rodilo še troje otrok. Zadnja mamica, ki je rodila v preteklem letu je bila Marija Veršnik, ki je rodila ob 22. uri, in sicer deklico. Potem pa je na porodniškem oddelku zavladovalo zatišje vse do jutranjih ur, ko se je šele ob osmi uri in štirideset minut rodila prva deklica v letu 1972. To je bila (verjetno bo Mojca) drugorojena punčka matere Ivanke Poplaz, stare 24 let, doma iz Sevnice. V razgovoru je mati povedala, da je trgovska pomočnica in da je pričakovala še eno punčko, eno pa ima že doma. Porod je bil brez komplikacij, na vprašanje, če je bilo hudo, pa je odgovorila, da je vse pozabila, kar je hudega pre-

la. Deklici bodo verjetno dali ime Mojca, in ko jo je stiskala k sebi, je bilo videti, da je mala črnolasa punčka že čisto osvojila mamico. Kako bo šele očkal Mali punkelj je težak skoraj štiri kilograme in pol in je ob prvem intervjuju spokojno spal.

Povprašali smo, če sta tudi drugi in tretji novorojenček tako dolgo odlašala s prihodom na svet, pa smo izvedeli, da se je drugi otrok — fantek rodil ob drugi uri popoldne, tretji — prav tako fantek, pa nekoliko kasneje. Prvega fanta v tem letu je rodila Gabrijela Selenič.

drugega pa Marija Primožič. Osebe porodniškega oddelka je bilo z letošnjo bero zadovoljno in s porodi ni imelo komplikacij.

Vsem materam, ki so prve rodile v novem letu, iskreno čestitamo in jim za njihovo otročad želimo zdravja!

Z. S.

ŠTIRJE V KOMBIJU

Ko smo se odpravljali spat, smo se pogovarjali o bleščeči Čorkovi vožnji po enosmerni cesti, ki vodi do avtoceste. Da bi bilo vse v stilu, je Čork seveda vozil v nasprotni smeri od vseh ostalih. Na splošno smo bili seveda zelo pobiti. Še sreča, da je imel Čork s sabo sli-vovko.

HOLANDIJA IN ŠE KAJ

Tretji dan našega popotovanja je bil po mnogocem tudi najlepši. Jesensko sonce nas je spravljal v dobro voljo, pa tudi varovalke so pregorevale le na vsakih sto kilometrov. Prepevali smo kar med vožnjo in precej glasno smo morali tuliti, da smo preglasili ropot motorja. Čorkov glavnik je postal zelo uporaben instrument.

Čarini v modri, z vrvicami in kraljevskim grbom okrašeni uniformi se je sladko nasmejaj slikam v potnih listih, saj naši dolgi lasje nikakor niso ustrezali puhastim otroškimi obrazom izpred mnogih let. Prispeli smo v Holandijo.

Prehod iz Nemčije v Holandijo je nenavaden in

sprememba očitna. V trenutku se, kot da bi se je dotaknil nevidni čarovnik s svojo paličico, popolnoma spremeni pokrajina. Enolično sliko Nemčije zamenja čudovita, s skrbno in ljubečo roko obdelana pokrajina. Velik del Holandije leži nižje od gladine morja in le številni in skrbno zgrajeni nasipi ščitijo deželo pred potopom. Ob cesti, ki je zelo »nejugoslovanska«, so majhne vasi z značilnimi hišami, vse novo se navidezno staplja s starim; mlin na veter je spremenjen v bleščeče osvetljeno nočno zabavišče.

Petnajst kilometrov pred Amsterdamom smo zavili z avtoceste. Peljali smo se skozi majhno vas, ki je nenadoma zrasla pred nami. Pozdravila so nas velika osvetljena okna in prijetno urejena notranjost hiš, ki je pred pogledi radovednežev, kakršni smo bili mi, niso skrivale zavese. Ustavili smo se in se sprehodili. Skozi vas je vodil kanal, po katerem je ravno priplula manjša ladja, mostiček sredi vasi se je dvigal, mož na ladji je malo poklepotal s čuvajem in odplul naprej.

S STARIM AVTOMOBILOM PO EVROPI

Piše: Branko Stamejčič

Pajo in Čork sta radovedno zastajala pod okni in pogledovala v notranjost. Kasneje sta nama povedala, da imajo Holanci dosti boljši TV spored. Midva z Mefom pa sva mencajoče iskala WC. Nisva ga našla!

AMSTERDAM

Jutro nas je našlo precej prestrašene. Prespali

smo na nekem travniku v senci nasipa. Sanjalo se nam je o razpoki v nasipu in o vodi, ki počasi curkja skozi. Kajne da bi bilo tudi vas strah! Saj kombi vendar ni amfibija.

Zgodaj zjutraj je bilo, ko smo prispeli v Amsterdam ali severne Benetke, kot ga mnogi imenujejo.

Nadaljevanje sledi

Prvi dan po praznikih so se Celjani prebudili v novem okolju. Zapadlo je namreč nekaj cm novega snega. Pogled s križišča v Cankarjevo ulico.

Foto: T. Tavčar

NOVI TEHNIK

NOVI TEDNIK — Glasilo občinskih organizacij Socialistične zveze delovnega ljudstva Celje, Laško in Zalec — Uredništvo in uprava Celje, Gregorčičeva 3, poštni predal 161 — Glavni in odgovorni urednik: Jože Volfand, Tehnični urednik: Drago Medved — Redakcija: Milan Božič, Jure Krašovec, Milan Seničar, Zdenka Stopar, Milenko Strašek, Berni Strmčnik, Tone Vrabi — Izhaja vsak četrtek — Izdaja ga CGP »Delo« — Tisk in klišej: CGP »Delo« Ljubljana — Rokopisov ne vračamo — Cena posamezne številke 1 din — Tekoči račun: 501-1-167/2 CGP »DELO« Ljubljana — Telefoni: uredništvo 23 69 in 31-05 mali oglasi in naročnine 28-00.